

กระถินเข้าพรรษา

ฉบับที่ ๔๕ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

001

ปกหน้า

ใต้ฟ้าอิรวดี (ต่อ)

อาดมาอยากหลับบ้าง แต่จะหลับดลางไปได้อย่างไร..? ในเมื่อ ยอดโซเฟอร์ของเราหมากหมด ทำท่าจะจวบตามไปด้วย บิดแล้วบิดอีก โยกแล้วโยกอีก ก็ยังไม่ดีขึ้น "จะรอดมั๊ยครับหลวงปู่...?" "รอดซี... ตามได้..." ถึงหลวงปู่จะยืนยันอย่างไร อาดมาก็หายอมประมาทไม่ สงใจไป เกาะพระนิพพานปลอดภัยเอาไว้ก่อนดีกว่า..!

พื้นเมืองโกละไปไซยูนท์ก็ยอมแพ้ จอctrดปุ่เสื้อพักกันอย่างเป็นทางการเลย ทั้งพระทั้งโยมลงไปหาที่ถ่ายทุกซ์และเปลี่ยนอิริยาบถกันตาม อธิยาศัย นี่ถ้าหายบ้างย่างๆ แบบเมืองไทย รับรองว่าอาจารย์จิตของเรา โคนวางยาสนัดหลับไม่ลง ๓ วัน ๓ คืนแน่ๆ พักกันจนพอเพียงแล้วไปต่อ อากาศร้อนแต่เป็นสายระยิบระยับไปหมด...

ผ่านเมืองตงเส่ เมืองชายาวดี ตรงนี้มีโรงงานกระเบื้องเคลือบ ผลิตพวกจานชามเซรามิค เอาอีกแล้ว เอาเบ๊บน้ำมาทำเสาไฟฟ้าอีกแล้ว พื้นเมืองแล้บบาดตาเข้าสู่เมืองมินละ ตำนบุญยังมากมายตลอดทาง นำชม กำลั้งใจของพวกเขา แดดเบ๊รียงๆ หัวจะแตกแห้ๆ เขายืนเรียไรกันชนิด ไม่สะทกสะท้าน..!

เมืองจู้เปียงเก๊า จ้าง่ายๆ ว่าถ้าเป็นภาษาจีนเขาหมายถึง "เจ้านายกลายเป็นหมา" เมืองซีโกก็เมืองแดงโม โรงเรียนกำลั้งเล็กจิกร ยาน เต็มแน่นไปทั้งถนน ตั้งแต่มาพม่าเจอจักรยานเป็นแสนคันแล้วมั้ง ? เกวียนเทียมวัวหลายหมื่นเล่ม เกวียนเทียมควายสามเล่ม รถม้าหลาย พันคัน และเจอรเบ็นซ์เก่าๆ คันเดียวในเมืองย่างกุ้ง..!

พักกันน้ำที่เมืองนัตตะสินี นั้รตจนดูตระบรม ขนาดมาหลวมๆ

ยังแยะอย่างนี้ ถ้ายึดกันมาเต็มทีแบบคันอื่นที่เห็นมันจะขนาดไหนหนอ ? ใต้น้ำได้ท่าเข้าอาจารย์จิตแกชักจกสว้าง ทำท่าจะเหยียบขดเซยให้ พอดีเข้าเมืองเปาเต่ นักเรียนมากจนต้องค่อยๆ คลานตามแถวเด็ก ไป แทนที่จะเร็วขึ้นต้นกลายเป็นช้าลง...

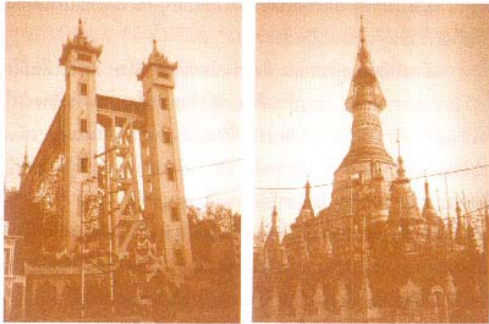
เมืองนี้มีคู่อูร์ริมถนน มีตลาดนัดวัวควายด้วย แต่ไม่เห็นมีใคร เอาวัวควายมาขายเลย ชาวบ้านต้องอาศัยวัวควายในการดำรงชีพ ถ้าไม่ จำเป็นสุดขีดคงไม่มีใครยอมขายเพื่อคนผู้มั่งคั่งอย่างแน่นอน เห็นมี แต่เลี้ยงกันจนอ้วนกลมไปซะทุกตัว มีหลายต่อหลายตัวที่หุ่นงามชนิด เป็นพระโคแรกนาขวัญบ้านเราได้อย่างสบายเลย...

สองข้างถนนในเมืองแตกง(เนินหิน) มีต้นจามจุรีใหญ่ ร่มรื่นน่าดูมาก แถมมีต้นตาลสูงลิ่วขึ้นเรียงรายอีกด้วย สิ่งเหมือนกับ ทุกเมืองคือมีหมอน้ำดื่มตั้งไว้หน้าบ้าน ใครผ่านไปผ่านมา จะได้อาศัยดื่มกิน คลายร้อนคลายเหนื่อ บ่อน้ำก็เช่นกัน ทุกบ่อจะขุดไว้นอกรั้วบ้าน เพื่อให้ ผู้ที่ไม่มี่ป้อน้ำมาอาศัยดื่กไปใช้ได้เลย...

ชวยตอง (เขาทอง) เป็นเมืองทองสมชื่อ ดูไกลๆ เห็นเขาดั้งแท่น ชูดเจาะน้ำมันระกระระกะไปหมด เหมือนกับบ้านเราชูดบ่อน้ำมันบาดาล ดูดเอาน้ำมันอัดลงท่อส่งไปกลันที่เมืองมินบูโน่น น้ำมันบ้านเขา ถึงได้ถูกกว่าบ้านเรามากมาย มีโรงทอผ้าขนาดใหญ่กับโกดังเก็บ ข้าวเปลือกขนาดมหัพสาร คงจะรวบรวมข้าวเพื่อส่งออกนอกเป็นแน่...

ถึงแล้วเมืองแปร ๑๙๕ ไมล์จากเมืองย่างกุ้ง นั้รตตั้งท่าชั่วคราว ครึ่ง ตัวเมืองตั้งอยู่ริมแม่น้ำอิรวดี มีสะพานใหม่เอี่ยมทอดข้ามไปเมือง ปานเตาที่อยู่คนละฝั่งกัน กลางเมืองมีอนุสาวรีย์นายพลอ่องซาน วีรบุรุษ

ของพม่าตั้งตระหง่านอยู่ ยอดโซเฟอร์พาดเลี้ยวขวามายังวัดพะยาจี (หลวงพ่อด) ไอ้โฮ..นั่นมันสะพานโกลเด้นเกสต์ของอเมริกา หรือไร..!

ลิฟท์คู่ขึ้นพระเจดีย์ พระเจดีย์สแวงซานดอพะยาจี

สูงลิบลัวขึ้นไป ๑๔๔ ฟุต คือลิฟท์คู่สำหรับขึ้นไปไหว้พระมหาเจดีย์สแวงซานดอพะยาจี พระเจดีย์ประจำเมืองแปร เขาเก็บค่าลิฟท์คนละ ๒ จิต ดูแล้วไม่น่าคุ้มกับการลงทุนสร้างลิฟท์หิมหิมแบบนี้ แต่ดูจากคนที่แออัดยัดเยียดกันมามีตฟ้ามีดิน ต้องต่อคิวขึ้นลิฟท์กันยาวเป็นกิโลแล้ว มันก็น่าจะคุ้มกันอยู่ เหตุที่คนมากันขนาดนี้ เพราะพระมหาเจดีย์นี้บรรจุพระทันตธาตุที่ได้มาจากลังกาตั้งแต่ปี จ.ศ.๑๒๖๑...

กราบถวายบูชาแล้วออกเดินชมความงามของพระมหาเจดีย์ มีช่อดอกไม้ทองขนาดใหญ่กว่าตัวคนตั้งบูชาอยู่โดยรอบ ช่วงบน

ช่อดอกไม้เป็นช่อบรรจุพระพุทธรูปขนาดหน้าตักประมาณ ๓๐ นิ้วเป็นร้อยๆ องค์ เดินแล่งกันจนตาเหลืองว่าพอองค์ที่ห้าหน้าวินบอกว่าต่างจากองค์อื่น คือ พระหัตถ์ที่พาดบนพระชานเป็นข้างซ้าย ไม่เหมือนองค์อื่นที่เป็นพระหัตถ์ขวา...

พระพุทธรูปหินอ่อนที่ข้างโถบรรจุพระทันตธาตุเก่าช่างงดงามเหลือเกิน เขาแกะสลักได้ละเอียดวิบแวบเห็นขนตาเลยละ..! อยู่ในตู้กระจกที่คนสงฆ์นำหอมจนแทบมองไม่เห็นองค์พระอยู่แล้ว เลยช่วยกันชัตดูด้วยขยจิวรจนกระจกใสเอี่ยมอ่อง แล้วบรรจงถ่ายรูปอย่างสุดฝีมือด้วยความภาคภูมิใจ (ล้างออกมาแล้วเบลอ เพราะแฟลชสะท้อนกระจกซะนี่..!)

ลงมากราบหลวงพ่อดเศศักดิ์ที่ข้างเจดีย์ ความสูง ๗๓ ศอก ๗ นิ้ว เกิดจากบารมีของอุเทชะวันตะ สร้างเมื่อปี จ.ศ. ๑๒๘๑ ยิ่งค่าคนยิ่งหลั่งไหลกันมาจนแทบไม่มีที่ให้เห็นอยู่แล้ว เสียงสวดมนต์ดังกระหึมน่าขนลุก อาตมาซื้อภาพพระทันตธาตุราคา ๓๐ จิต แล้วออกมาหาที่พักสำหรับคืนนี้...

ที่พักเป็นโรงแรมโทรมๆ อยู่ติดกับประตูวัด เขาทำไว้สำหรับผู้แสวงบุญโดยเฉพาะ ค่าห้อง ๒๐๐ จิต มีเสื้อเก่าๆ ให้คนละผืนเท่านั้น แคมยุงให้เพียบเลย..! ห้องอาบน้ำอยู่หน้าโรงแรมคนละฝั่งถนนกัน อาบน้ำ ๖ จิต เข้าส้วม ๓ จิต อย่าดูถูกโรงแรมช่วยแดกนี่เป็นอันขาด พวกเราได้ที่พักถือว่าบุญโขแล้ว คนมาที่หลังนอนตากยุงหน้าวัดกันเป็นร้อยๆ เลย..!

อาตมาลืมนู่วิวที่วัดใจตั้งเมืองย่างกุ้ง ต้องมาหาซื้อใหม่ที่นี้ ตามหาสบู่เด็ก เขาไม่มีให้ จำใจต้องใช้ "ลาเวีย" ก้อนละ ๕๐ จิตของเขา

เกาะไผ่เจ้าจรรยาภรณ์

ของไทยทั้งนั้น ตามทางไปพุกามว่าอีกไกลมั๊ย ? คนขายหน้าเหมือนทมวย
ตอบยิ้มๆ ว่า “ประมาณเที่ยงคงถึง...” โอ๊ย..! ได้ยินแล้วสงสารกันตัวเอง
เป็นบ้า อัยการ่าพึ่งแบบบุเรงนองจังเลยว้า “ข้ามาทำศึกลำเชียงเหี้ยน้อย
แสนยากเย็นไม่เว้นว่างเปล่า...” เอ้อ.. กรรมของตูแท้ๆ..!

สองชั่วโมงจากเมืองตองวินจีที่พวกเราหยุดค้างเช้า ก็มาถึง
มณฑลมะกุกที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำอิระวดีเช่นกัน อาจารย์จิตพลาเสียวขวานหน้า
มหาวิทยาลัยที่ถูกปิดตายเข้าไปในวัดให้ได้กราบ พระเจดีย์เม็ยะตะลูน
(มรกตบรรจถรณ์) ซึ่งบรรจุเพียงมรกตที่พระวิษณุกรรมเนรมิตให้เป็น
ที่ประทับขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อครั้งเสด็จมากับ
ขบวนแห่ที่ไปรับพระองค์ให้มาโปรดชาวพม่า เมื่อพระองค์เสด็จกลับไป
แล้ว เขาจึงสร้างเจดีย์ขึ้นมาเพื่อบรรจุเจดีย์นี้ไว้ให้ประชาชนได้เคารพบูชา
สืบกันมาจนถึงทุกวันนี้...

พระทันตธาตุจากศรีลังกา

พระเจดีย์เม็ยะตะลูน เมืองมะกุก

๗

เกาะไผ่เจ้าจรรยาภรณ์

องค์พระเจดีย์เม็ยะตะลูนงามเหลือเกิน ทองที่หุ้มพระเจดีย์ทั้งองค์
คล้ายกับเปล่งรัศมีออกมาได้เอง อารามตามลิ่งมเลืองผ่องใสอย่างประหลาด
รูปทรงเจดีย์ยังคงงามลงตัวผิดกับที่อื่นเขา จากองค์พระเจดีย์มองลงไป
เห็นทิวทัศน์แม่น้ำอิระวดีสายเลื้อยใหญ่ของประเทศพม่า ทอดโค้งอย่าง
อ่อนช้อยหายลับไปในม่านหมอก หาดทรายที่ขาวสะอาดตาสวยกว่า
ชายหาดชื่อดังหลายๆ แห่งของโลกด้วยซ้ำไป ท่านนาเวินไปซื้อหนังสือ
ประวัติการสร้างพระเจดีย์ เลยได้ของดีมาเป็นพุกาเล็กๆ รสชาติหวาน
กรอบตุงละแค่ ๑๐ จิตเท่านั้น...

มาพม่าหลายวันอาดมาแทบจะเป็นโรคขาจิดามินไปแล้ว
เนื่องจากฉันผลไม้เป็นหลักมาตลอด เมืองพม่าหาผลไม้น่ากินมาเจอ
แบบนี้เข้าอาดมาเลยหมามาทีเดียว ๓ ตุง แบ่งให้ข้างหลัง ๑ ตุง กินท่าน
นาเวิน (เพราะอาดมาเงินมากกว่าเจ้าของ) ๑ ตุง ที่เหลือจิดการโง่ซี้ซี้ให้
สมกับที่อดมานาน แต่อะไรๆ ที่เกี่ยวกับอาหารเหมือนกันอยู่อย่าง คือจะ
อร่อยแค่คำแรกๆ เท่านั้น พอทานไปเริ่มหมดรสชาติ สิ่งที่เหลือเกือบครึ่งตุง
ให้ไชยุนท์ แกว่งไว้ตรงหน้าพวงมาลัย สนใจแต่หมากที่ตัวเองซื้อ
มากกว่า ตูละหน่ย...

มาเข้าคิวเติมน้ำมันที่ปั้ม เข้าเป็นส่วนมาให้แค่ ๓ แกลลอน ต้อง
อาศัยบริการปั้มเถื่อนตามเคย ห่างมาไม่ถึง ๒๐๐ เมตร มันเปิดขายกัน
แบบแย่งฟ้าทำดินกันเล่นนะไอ้เวลล์..! ไอ้พวกนี้แหละที่ทำให้หน้ามัน
ขาดจากปั้ม รถเข้าก็คั่นมันลงบันส่วน ๑๐ แกลลอนรวด ลงปั้มซี ๑,๘๐๐
จิต เฮา ๗ แกลลอนที่เหลือมาปล่อยให้ปั้มเถื่อนที่ฟ้าอาดมาแกลลอนละ
๒๗๐ จิต แล้วเอาเงินไปแบ่งกัน ขอให้จำเริญๆ เถอะนะพ่อคุณแม่คุณ

๘

ทั้งหลาย ขุดน้ำมันได้เองชาวบ้านยังต้องใช้น้ำมันแพงขนาดนี้ ค่ายๆ กับประเทศอะไรที่ใกล้ๆ บ้านคุณเลยวะ..!

จ่ายไป ๓,๑๕๐ จืดกระเป่าเบาไปเลย ชีวิตยังไม่สิ้นก็ตื่นกันต่อไป โขยุนท์ควบปุ้เขียวไปด้วยความเร็วค่อนข้างมากสำหรับรถเก่านั้น การนั่งรถเก่านั้นดีตรงที่มีเสียงลั่นเอี้ยดๆ เป็นเพื่อนแก้เหงา หรือไม่ก็ช่วยกล่อมให้หลับไปเลย ถึงสี่แยกมีป้ายบอกทางยุ่งไปหมด ยอดไซเฟอร์เลียช่วยผ่านตลอด...

กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาคือภูเขาหินทราย มองไปทางไหนเหลืองไปหมด หาดต้นไม้สีเขียวๆ ทำายากเต็มที ตรงช่วงต่ำคกท้องข้างเป็นแม่น้ำทรายขนาดมหึมา ถ้าน้ำหลากมาเมื่อไรมันจะกลายเป็นแม่น้ำสายรกรไปทันที มีคนช่วยขุดทรายออกจากพื้นถนน เป็นการสมัครใจทำกันเอง แล้วแต่ผู้ใช้งานจะเมตตาให้เงินหรือไม่...

ยีนาของ (คลองน้ำมัน) ทะเลทรายของพม่า

แม่น้ำทรายนี้ชื่อยีนาของ (คลองน้ำมัน) พอข้ามแม่น้ำทรายไปแผ่นดินหลายล้านไร่ล้วนเป็นสีทรายแห้ง มีต้นไม้หนามบางชนิดขึ้นเขียวประปราย เพิ่งรู้ได้วันเื่องว่าพม่ามีทะเลทรายกับเขาเหมือนกัน มองไปไกลลิบๆ เห็นโครงเหล็กบางอย่างกระะระกะไปหมด พอเข้าไปใกล้จึงเห็นว่าเป็นแท่นขุดเจาะน้ำมันทั้งนั้น..!

ซ้ายขวาหน้าหลังมีแต่แท่นเจาะน้ำมันเต็มไปหมด ถึยิบชนิดแทบเจาะซ้ำหลุมเดียวกันเลย เขาใช้ระบบบีบโยกแบบง่าย ๆ ขุดน้ำมันขึ้นมาสู่ท่อเมนที่ส่งไปยังเมืองมินบู เห็นมีถังพักน้ำมันขนาดใหญ่โตมโหฬารอยู่เหมือนกัน ไม่ทราบว่าเป็นน้ำมันดิบ หรือว่าเป็นน้ำมันที่ได้ผ่านการกลั่นมาแล้ว ไอแดดเด่นเป็นตัวฝ้าฟางไปทั่ว...

สองข้างทางเขาพยายามพัฒนาด้วยการปลูกต้นไม้ญาติปลัดสร้างต้นทานตะวันบ้าง แต่รู้สึกว่าจะไม่ได้ผล เพราะมันแคระแกร็นนิดเดียวมาถึงตลาดยีนาของ คณะทรหดหัวรั้วของเราหยุดพักฉันทเพล ร้านอาหารแถวนี้เหมือนกับโอเอซิสกลางทะเลทราย พอเห็นคนมารีบแย่งกันต้อนลูกค้าเข้าร้าน พอดีมีสองแถวตามมาอีกคันหนึ่งผู้คนเลยพลุกพล่านอยู่สักหน่อย...

แดงกวางทะเลทรายมันขาดน้ำจนเนื้อเหนียวเป็นหนังสติ๊ก แต่นกกระจาบทอดกรอบเยี่ยมสุดๆ ลงมาปื้บหมดจานปื้บ เขาตั้งรับเอามาเต็มให้ จ่ายค่าอาหารแล้วด้วยโอกาสเต็มน้ำจากหม้อดินใส่ขวดไปด้วยไม่ต้องเสียเงินซื้อน้ำขวดที่แสนจะแพง อะไรที่ขาดแคลนมีคนที่ต้องการมากมักจะแพงเป็นธรรมดา...

ที่แรกเห็นเป็นทะเลทรายยังคิดว่ามันจะมีคนอยู่หรือ ? เอาเข้าจริงๆ

กระโถนต่างกรรมวาสน์

แล้ว เมืองยี่นาของมันใหญ่กว่าจังหวัดของไทยซะอีก นอกเมืองมีแต่แท่นเจาะน้ำมันทั้งนั้น สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ดูจะพร้อมมูลแม้กระทั่งระบบไฟฟ้า คงเป็นเพราะบารมีของการเป็นเมืองน้ำมัน เมืองเงินเมืองทองนี่เอง...

เข้าเขตเมืองเป่ามैया มีตลิ่งตาลแน่นชนิด ทั้งที่พื้นเป็นทรายล้วนๆ แต่ต้นตาลกลับงามสะพรั่ง แบบนี้รัฐบาลไม่ต้องไปส่งเสริมการปลูกพืชอะไรแล้ว เอาแค่ต้นตาลอย่างเดียวก็เกินพอ ชาวบ้านเขาทำน้ำตาลกันเหมือนทางบ้านเรา แต่เขาองน้ำตาลด้วยหม้อดินเผา ไม่ใช่กระบอกลูไม้ไผ่ เพราะไม่มีต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว...

ชาวบ้านเก็บฟืนไปต้มน้ำตาล ที่เมืองเป่ามैया

๑๑

กระโถนต่างกรรมวาสน์

ผู้หญิงชาวบ้านหอบฟืนมาต้มน้ำตาล วินเจ็ลองขอยกคูดมัดเดียว แล้วตีหน้าพิกล สายหน้าแบมือว่าไม่ไหว เล่นเอาพรตพวกโง่กันเกรี้ยวสาวยๆ เขาแบกกันคนละสองมัด แต่ละมัดโตเป็นโอบสูงท่วมหัว เขาเก็บเอาจากแขนของตนไม้หนามที่ขึ้นอยู่ในทะเลทรายนี้แหละ เก็บได้เฉพาะกิ่งแห้ง ห้ามตัดกิ่งสดหรือต้นเป็นอันขาด..!

หยุดพักฉันทน้ำที่เมืองคูดยี่น เขาเอาน้ำตาลปึกมาถวายให้ฉันกับน้ำชาด้วย ไม่คิดเงินเพิ่มแต่ประการใด ร้านนี้เอาใบตาลอ่อนมาสานเป็นกระบะป่าง ของเล่นบ้าง เพื่อขายให้แก่บรรดานักท่องเที่ยว ผู้ก้อะยะโยงระยางไว้ที่หน้าร้าน มีของพิเศษอย่างหนึ่ง คือ ข้าวตอกกลุบน้ำตาลปึกปั้นตากแห้งเป็นคำๆ หน้าตาน่ากินดีจัง...

พักกันแล้วพักกันอีก ทั้งหยุดปัสสาวะ หยุดถ่ายรูป หยุดนั่งพักหยุดฉันทน้ำ ในที่สุดคณะทัวร์ชุดระบมก็มาจนถึงพุกาม ตลอดทางมาและโนเมืองพุกามนี้ก็ทะเลทรายไปซะทั้งนั้น จากเมืองเป่ามैयाมาถึงพุกามใช้เวลาประมาณ ๑๒ ชั่วโมง ยายหมวยบอกว่าประมาณเที่ยงคงถึง นี่เรามาเอาชะเกือบสี่โมงเย็น..!

ผ่านพริมาทุกด่าน มาเสียเงินค่าผ่านทางตรงประตูเมืองพุกามนี่เอง เขาทำเป็นชุมชนประตูเมืองขนาดใหญ่ประกาศเขตให้รู้จักกันชัดๆ จ่ายค่านักเลงไป ๓๕ จี๊ด ส่วนที่เอาตมาให้แก่คนชุดทรายออกจากถนนทั้งสี่ข้างที่ผ่านมานั้น เป็นการให้เขาด้วยความเต็มใจ ไม่นับว่าเป็นการเสียเงินเป็นการทำบุญมากกว่า...

พวกเราทางหนองออก่อน เมืองพุกามใหญ่มากจนมีเมืองซ้อนเมืองอยู่ ถ้าเป็นของเราคงเหมือนเชียงใหม่กับลำพูนที่แฝดติดกัน หนองอู

๑๒

เป็นเขตเมืองเก่า มีเจดีย์เก่าต้อนรับทันที ที่เริ่มเข้าเมืองเลยที่เดียว โชยุนท์พาไปยังวัดใหญ่โตมโหฬาร แต่ทางเข้าวัดที่มักทำเป็นหลังคาคลุมทางเดินนั้น วัดนี้เขาสร้างเป็นตึกถาวรยาวเหยียดเป็นกิโลเลย..!

พระมหาเจดีย์ชยุชชิง (สุวรรณประดิษฐ์) เมืองหนองอู - พุกาม

พระมหาเจดีย์ชยุชชิงตระหง่านค้ำฟ้า คนไทยเรียกตามถนัดลั่นว่าชเวชิกอง ชุมศาลาหน้าเจดีย์ทั้งสี่ทิศเป็นไม้แกะสลัก ลวดลายงดงามเป็นที่สุด น่าเสียดายที่ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานเหลือเกิน (กว่าพันปี) ลวดลายเริ่มลบเลือนไปด้วยความเก่าแก่ พระมหาเจดีย์ชยุชชิง (สุวรรณประดิษฐ์) นี้ เป็นคู่แข่งบารมีของพระมหาเจดีย์ชยุชดากง (ชเวดากอง) ขนาดซ็องยังตั้งชะเกือบจะเหมือนกันเลย ที่นี้มีดีอะไรจึงเป็นคู่แข่งของ

พระมหาเจดีย์ชเวดากองได้...

๑. พระมหาเจดีย์นี้ไม่มีเงา (แบบเดียวกับพระปฐมเจดีย์)

๒. พุทธบริษัทเข้ามากราบไหว้ก็ไม่เต็มพื้นที่ (แบบวัดจอมศรีรีนาครพวด)

๓. ฝนตกมากเท่าไรน้ำก็ไม่เคยท่วมซัง

๔. เสียงระฆังจากมุมหนึ่งได้ยินไม่ถึงอีกมุมหนึ่ง

๕. ต้นพิกุลที่นี้ออกดอกทั้งปี

เอาแต่นี้ก่อนก็แล้วกัน ถ้ามากเกินไปมันจะเพ้ออะไรเล่าๆ ยายหนูตัวจ้อยมาเสนอขายหนังสือพระพุทธเจ้าสอนอะไร? อาตมาบอกว่าเรื่องนี้รู้แล้วและยังทำไม่ได้อย่างที่ท่านสอนด้วย ต้องการหนังสือไกลเดินเมียนมาร์จะพอมีบ้างไหม? เขาได้ยินภาษาอังกฤษแบบแปลกหู เลยถามว่าเป็นคนอะไร...? อาตมาตอบว่า "โยเดีย (อยุธยา)..". เธอพูดไทยออกมาชัดๆ ว่า "พูดไทยไม่ได้..!"

เด็กตัวแค่นี้เองรู้จักทำมาหากินแล้ว แถมพูดภาษาอังกฤษไพล่เลย เดินต้อนหน้าต้อนหลังให้ช่วยซื้อของที่เธอขาย เมื่อไม่ได้หนังสือที่ต้องการ อาตมาจึงซื้อรูปถ่ายของพระมหาเจดีย์ยามค่ำคืนไป ๑ รูป ราคา ๕๐ จ๊ิต เขาเคลือบพลาสติกมาเรียบร้อย ท่านกุมารพระพม่าซื้อไม่ทานาคาก็เป็นเครื่องสำอางไปมัดใหญ่ ของอย่างนี้เขาสำหรับผู้หญิงไม่ใช่เหรอ? พระใช้ไม่ได้อีกต่างหาก จะถามว่าเอาไปฝากสาวที่ไหนก็เกรงใจ..!

พอออกมาพ้นพระมหาเจดีย์ชยุชชิงอาตมาก็แทบเดิน..! หัวที่ราบอันเป็นทรายกว้างใหญ่ไพศาลมีแต่เจดีย์เก่าเต็มไปหมด มากมายจนประมาณไม่ถูก ต้องเอาอยุธยาของเราบวกสุโขทัยบวกศรีสัชนาลัย

๑๕ พระโอรสแห่งธรรมราชา

บวกกำแพงเพชรจึงจะพอสู้กับเขาได้ มองไปทางไหนมีแต่เจดีย์
ละลานตาไปทั่ว ถึงจะเก่าแก่คู่ฟ้าก็งดงามสุดใจขาดดิน..!

ทุกคนหัวเราะกับอาการตื่นตันของอาดมา ช่วยกันบอกว่าใจเย็นๆ
อย่าเพิ่งสติแตกตามท่านชาติชาย(พระชาติชาย สุธุมมธนาปาล)
ไปซะก่อน..! เจดีย์ที่นี้ยังมีอีกมากนัก เขาวามีมากถึงแปดหมื่นสี่พันองค์..!
แล้วท่านนาวินนำไปกราบชม พระมหาเจดีย์อะนันดา (ไร้เทียมทัน)
ไอ้โฮ..! นี่มันนครวัดชัดๆ เลย..ทำไมทิมามโศภราชขนาดนั้น..!

เดี๋ยวกราบพระเจดีย์ นอกจากพระประธานทั้งสี่ทิศแล้ว เขายัง
สร้างซุ้มบรรจุพระพุทธรูปไว้ตามผนังชั้นในสองชั้นสามชั้นเป็นพัน
เป็นหมื่นองค์ แต่ประตูไม้หนาเป็นฟุตสูงร่วมสามวาที่เขาแกะสลักเป็น
ลายโปร่งอย่างเดียวกันก็ดูไม่รู้เบื่อแล้ว อยากรู้อันยิ่งใหญ่แค่ไหนต้อง
นึกถึงประตูเมืองในสมัยก่อนๆ คงพอลากพาออก..!

ชมเท่าไรไม่รู้จักเบื่อ พอโซยุนท์พาวนเข้าไปในทุ่งที่มีแต่เจดีย์
อาดมาก็สติแตกเรียบริย..! ชั้นรถลงรถถ่ายรูปเท่าไรก็ไม่ได้ยาดตาเห็น
ท่านกุสะละ ท่านกุมาระ ท่านพร หัวเราะทำที่เหมือนคนบ้าของอาดมาทัน
ยกใหญ่ ส่วนท่านนาวินบอกว่า เมื่อตอนที่ท่านชาติชายมาก็เหมือนกัน แต่
พระมหาเจดีย์อะนันดาที่เดียววนอยู่ได้เป็นวันจ...

พอมากราบพระเจดีย์บุพะยา (น้ำเต้า) ผลของการวิ่งพล่าน
ไปทั่วก็ออกฤทธิ์ ซึ่มันจะแตกนะซี..! สงสัยพุทธาทำพิษเข้าแล้ว วิ่งไปถึง
ส้วมแล้ว ยังต้องจ่ายเงินอีก ๖ จั๊ด ถึงจะแลกกุญแจห้องส้วมมาได้
แล้วยังต้องวิ่งไปเปิดเองด้วย มันจะเปิดไว้ก่อนไม่ได้หรือไรวะ ? ถ้าเกิด
ท้องเสียอาการแยกว่านี้ มีหวังราดซะก่อน..!

๑๖ พระโอรสแห่งธรรมราชา

ทะเลเจดีย์เมืองพุกาม เขาวามีถึง ๘๔,๐๐๐ องค์

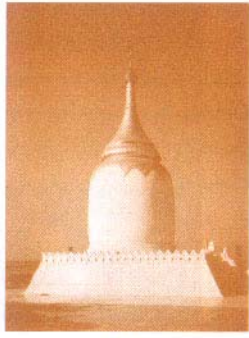

ขุดดินบ้นอิฐ ตัดต้นไม้เผาอิฐจนกลายเป็นทะเลทราย

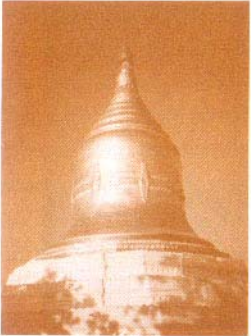
พระโขนงธรรมาสี

พระมหาเจดีย์อะหันตา

พระเจดีย์บุพะยา

พระมหาเจดีย์โลกะหนทา

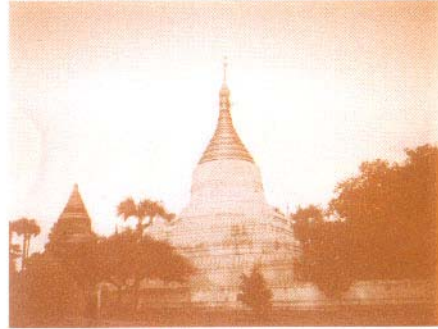
พระมหาเจดีย์กะเต้าปะลิน

๑๗

พระโขนงธรรมาสี

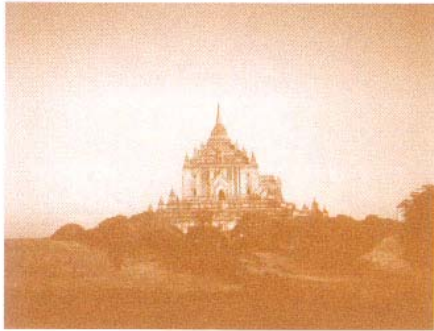
พระเจดีย์มะนุหะ เมืองพุทาม

พระเจดีย์เมียะเซติ เมืองพุทาม

๑๘

กระโถนช่างกรรมาสน์

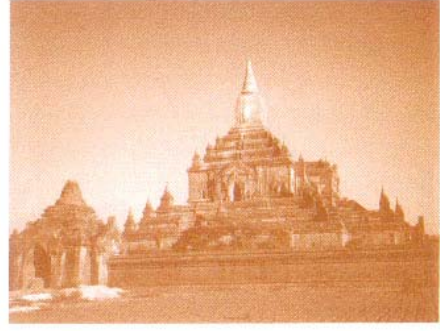
พระมหาเจดีย์ตติยนิมิต (สัพพัญญู) เมืองพุกาม

พระมหาเจดีย์มหาผิงกะลา (มหามงคล) เมืองพุกาม

๑๙

กระโถนช่างกรรมาสน์

พระมหาเจดีย์สุระมณี (จุฬามณี) เมืองพุกาม

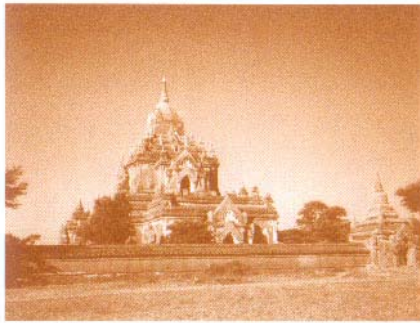
พระมหาเจดีย์ธัมมะยัทธิ (มหาธรรมาราม) เมืองพุกาม

๒๐

011

หน้า 19-20

พระโขนงช้างธรรมาสี

พระมหาเจดีย์โสมินโล (เอาฉัตรตั้งกษัตริย์) เมืองพุกาม

พระเจดีย์อะโรดอบีต (สมปรารถนา) เมืองพุกาม

๒๑

พระโขนงช้างธรรมาสี

เรียบร้อยแล้วออกมาชื่อภาพเจดีย์อีก ๔๐ จัด จากนั้นไปกราบ พระมหาเจดีย์กะเดาะปะลิน (อภิวาทบัลลังก์) ซึ่งสูงที่สุดในจำนวนเจดีย์ทั้งหมด...

พอมาถึงพระมหาเจดีย์มิงกะลา (มงคล) อาตมาก็เข้าไปเลย เพราะมีทางขึ้นคล้ายบันไดไปได้ถึงบริเวณกึ่งกลางเจดีย์ อะไรก็จุดไม่อยู่ แล้วคราวนี้ อาตมาระเหิงขึ้นไปถ่ายภาพทุ่งพระเจดีย์รอบทิศทางแบบต่อเนื่อง เสียงซัดเตอร์ลั่นฉับๆ เหมือนกับระบบมอเดอโรโครฟีก็ไม่มีบ้านทุกคนพร้อมใจกันปล่อยให้อาตมาเข้าไปคนเดียว โดยไม่มีใครคิดขัดคอให้เสียอารมณ์...

มารู้ตัวอีกที ตายละวา..! ฝรั่งเศสชายทั้งหญิงปีนตามขึ้นมาเป็นสิบ..! ข้างล่างนั้นเล่า บรรดาชาวบ้านยืนมองกันถมึงทั้งเป็นกลุ่มใหญ่ ปกติเขาไม่ให้ผู้หญิงเข้าเขตพระเจดีย์อยู่แล้ว นี่บรรดาหมมดั้นปีนตามขึ้นมาถึงข้างบนเป็นฝูง อาตมารีบเผ่นลงมาแทบไม่ทัน บอกโซยุนที่ออกรดควานจีก่อนจะถูกเหยียบแบนคาเท้า โทษฐานที่รีเริ่มนำเขาก่อน..!

พระมनुหะเจดีย์มียอดหลายยอดคล้ายโลหะปราสาท ด้านในเขาสรางพระพุทธรูปนั่งและนอนองค์ใหญ่คับเจดีย์จนแทบไม่มีทางเดินตามประวัติว่าพระเจ้ามनुหะแห่งอาณาจักรมอญสุธรรมวดี ถูกพระเจ้าอโรธา (พระเจ้าอนุรุทอมหาราช) แห่งอาณาจักรพุกาม จับมาจองจำไว้ที่นี่ ท่านสร้างพระเอาไว้แบบนี้เป็นปริศนาว่า การที่เอาผู้ยิ่งใหญ่อย่างพระองค์มาไว้ในที่แคบ ก็เหมือนกับพระที่พระองค์สร้างนี้แหละ อาตมามองพระเจ้าอโรธาที่มาช่วยอำนวยความสะดวกให้ ท่านว่า "มีใครไม่เคยทำผิดบ้างล่ะ? ผิดของเขางานที่มีหนักก็ถูกของเรา..!"

๒๒

แ๊ะ..จริงครับหลวงปู่..!

หน้าพระเจดีย์เป็นบารพระฆาตยักษ์ บรรจุน้ำได้ ๘๐ ปีบ มีบันไดให้คนเป็นขึ้นไปจ่าย เอ๊ย..บริจาคเงินใส่บาตรด้วย ออกมาจะขึ้นรด เจ้าเด็กตัวกะเบียดทั้งชายหญิงดูท่าจะเป็นพี่น้องกัน มาตั้งจิววุดอะไรไม่รู้ มารู้ตอนที่ท่านาวินบอกเมื่อรอกออกแล้วว่า เขาชวนชื่อขนมของแม่เขา ที่ขายอยู่ ถ้ารู้แต่แรกคงให้ฟรีไปซักร้อยจัดแล้วไอ้หนูเอ๊ย..!

พระเจดีย์โลหะหันดา (โลกรักรมย์) สีทองเต๋นงามอยู่ติดริมหน้า อีระวัด มีแผ่นศิลาจารึกภาษาพม่าโบราณอยู่สองแผ่น อ่านไม่ออกจึงไม่ทราบ ว่าเขาบอกเรื่องราวอะไรบ้าง พอกราบพระเจดีย์เหมือนกับมีใครมาล้อเล่น ด้วย ระฆังเงินใบจิวที่ยอดพระเจดีย์ตั้งกรังกรังอยู่เฉพาะใบที่อยู่ตรงกับ อาตมาเท่านั้น ใบอื่นไม่ยอมดัง..!

ลองย้ายข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งก็ได้เรื่อง ระฆังมันตาม ไปตั้งเฉพาะใบ ตรงหน้าอีกตามเคย อาตมารีบอุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรดาเพื่อนเก่า ทั้งหลาย ถ้าไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อนเขาคงไม่ล้อเล่นแบบนี้หรอก หน้าพระเจดีย์ไปไม่ไกลเป็นสระน้ำใหญ่ เกิดจากการที่เขานุดดินขึ้นมา ปั้นอิฐเพื่อสร้างเจดีย์นี่เอง มีเด็ก ๆ ชายของเต็มไปหมด...

พออาตมาเดินเข้าใกล้ เด็ก ๆ ก็กุกันมาเสนอขายข้าวดอก ทำท่าทำ บอกว่าสำหรับเป็นอาหารปลาในสระ อาตมาเล็งดูแล้วไม่เห็นปลาซักตัว มีแต่ข้าวดอกลอยฟ่องเป็นแพ จึงเดินขึ้นไปกราบพระอุทิศที่ศาลากลางสระ เด็กก็ตามติดอีก จนอาตมาต้องบอกว่า "ถ้าใครพูดไทยได้แม้แต่คำเดียว จะเหมามาหมดเลย.." ปรากฏว่าบุญมันไม่ถึง ไม่มีใครพูดได้ซักคน..!

เห็นแม่น้ำอีระวัดใสสะอาดน่าเล่นเป็นที่สุด มีเรือเครื่องอยู่หลายลำ

ถ้ามีโอกาสมาอีก ต้องหาจิ้งหรีดล่องแม่น้ำให้ได้ ขึ้นรถไปกราบ**พระเจดีย์ มรกต (เม็ยะเซติ)** เด็ก ๆ มาช่วยบริการหลายคนเพื่อเอารางวัล เขาบอก วิธีว่าถ้ายืนตรงจุดที่กำหนดถูกวิธีแล้ว จะอธิษฐานอะไรก็สมปรารถนา วิธีบริการของเขายุ่งยากเป็นบ้าเลย...

เขามีแท่นเป็นบันไดเดี่ยว สองชั้น ข้างบนเขาร่องเอาไว้ขนาด วางเท้าลงได้ข้างเดียว ต้องก้าวเท้าซ้ายขึ้นไปก่อน หย่อนเท้าขวาลงไป ในร่อง แล้วตามด้วยเท้าซ้าย พนมมือขึ้นแหงนหน้ามองพระประธานแล้ว อธิษฐานเอาตามอริยาศัย ทุกคนทำตามกันเป็นของสนุก อาตมาเองลองดู บ้าง ยืนแทบไม่คิดจะล้มซะให้ได้ แต่ก็ขอเข้าถึงพระนิพพานในชาตินี้...

ย้อนกลับมาถ่ายภาพพระมหาเจดีย์มิ่งกะลา ในลำแสงสุดท้าย ของวันทันพอดี แล้วไปหาที่พักกันสำหรับคืนนี้ ตอนแรกท่านาวินจะพา ไปเข้าโรงแรมที่พระมหาเจดีย์ชุยซิดง แต่อาตมาติดใจลั้มที่พระเจดีย์ บุญยะซะแล้ว จึงบอกทุกคนให้ไปลงอดีตต่อที่วัดนั้นดู โดยที่ไม่ได้บอกเขา ว่าอธิษฐานไว้อย่างไร...

คืออาตมารู้สึกคุ้นเคยกับบรรดาหมู่พระเจดีย์ทั้งหลาย เหมือนกับ กลับมาบ้านเก่าของตนเอง จึงอธิษฐานว่า "ถ้าเคยเกิดที่นี้จริงก็ขอพัก ที่**เจดีย์บุญยะยานีแหละ**" บังเอิญหรืออย่างไรไม่ทราบ พระเจ้าของถิ่นท่าน เปิดหอพระอาคันตุกะให้หน้าตาเฉย ตามถึงคำที่พัก ท่านบอกว่าให้ใส่ ตู้บริจาคเอาตามอริยาศัย...

ออกไปส่องน้ำกันใกล้ ๆ กับลั้ม เขาแยกเป็นของผู้หญิงผู้ชาย แต่ ตำแหน่งผู้ชายสูงกว่าทำให้น้ำไม่ไหล ทางด้านผู้หญิงยังไม่มีใครใช้บริการ พวกเราเลยเฮลละโลไปด้านของผู้หญิงแทน มีขันน้ำแค่ใบเดียว ต้องผลัด

แนใจในรูปแบบว่าถูกต้องตามสถาปัตยกรรมในสมัยนั้นๆ แล้ว เขาจะบูรณะใหม่ขึ้นมาทันที ทั้งปิดทอง หุ้มทอง ต่อยอด เสริมฐาน มองไปทางไหนมีแต่คนงานเต็มไปหมด บ้างก่ออิฐ บ้างผสมปูน บ้างทำนั้งร้าน เรียกว่าทำงานแข่งกับเวลาที่ผ่านไปทุกวินาที...

ที่อาตมาเรียกว่าพระมหาเจดีย์นั้น ขอให้ทุกท่านจินตนาการเอาว่าใหญ่โตมโหฬารเพียงใด เพราะนอกจากมีกำแพงเมืองทุกด้านแล้ว ยังมีประตูเข้าออกแบบประตูเมืองทั้งสิ้นที่ศอกด้วย ดังที่เปรียบพระมหาเจดีย์อะนั้นดว่าเหมือนนครวัดของเขมรนั้น ท่านที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ตระการตาของนครวัดมาแล้ว โปรดทราบด้วยว่าไม่หนักันเลย...

พระเจดีย์นี้รนามหมายเลข ๓๔๙ มีบันไดขึ้นไปถึงกลางองค์ได้เช่นกัน อาตมาใช้เป็นจุดชมวิวตามเคย คราวนี้ไม่มีใครตามมากวนใจมองไปไกลสุดสายตา ล้วนแล้วแต่เป็นหมู่พระเจดีย์ทั้งสิ้น ที่ฟังลงมาครั้งก่อนหลังก็มี พังเฉพาะยอดก็มี ที่เหลือแต่กองอิฐคร่ำคร่าดูรูปทรงไม่ออกก็มี ที่เหลือเพียงรอยจารๆ จนเจ้าหน้าที่ต้องซึ่งเชือกบอเขตไว้ก็มาก...

มาถึงพระเจดีย์อะไรอดบีด (สมปราชรณา) ที่เป็นเจดีย์องค์เล็กมากถ้าเทียบกับองค์อื่นๆ ที่ผ่านมา แต่คนมากกราบไหว้กันแน่นขนัด เพราะภายในมีหลวงพ่อบรมปรารถนาที่เชื่อกันว่า ไครมาอธิษฐานขอสิ่งใดแล้วมักจะได้สมดังใจทุกประการ (คล้ายหลวงพ่อทันใจของบ้านเรา) เรียกว่าชื่อดีมีชัยไปกว่าครึ่งแล้ว...

ข้างในเขาเข้าไปปิดทองกราบไหว้อธิษฐานกัน ข้างนอกบรรดาพ่อค้าแม่ค้าต่างพากันโฆษณาขายลอตเตอรี่กันยกใหญ่ คนรุมซื้อกันแน่นไปหมด ถ้าทุกคนถูกหวยพร้อมกันคงเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ดีพิลึก..!

แต่เขาไม่ได้คิดกันแบบอาตมา แม้แต่พระพม่าท่านก็ซื้อกันเป็นปกติ อาตมาเดินเลี้ยวไปหามุมถ่ายรูปพระเจดีย์และดูของอื่นๆ แทน...

มีพุทธาลูกใหญ่คล้ายพันธุ์เหรียญทองชายด้วย สองถามราคาแล้วสมจะใส่ ความในเกยอกฉันทายวันไปกับตา ราคาถูกละ ๘ จี๊ด..! ขออีกทีว่าถูกละ ๘ จี๊ด..! ทำไม่ถึงได้แหงบรรลัยวายวอดปานฉะนี้หนอ..? ปกติของตามแหล่งท่องเที่ยวต้องแหงอยู่แล้ว แต่ไม่น่าแหงขนาดนี้ แบบนี้เขาไม่เรียกว่าฟันลูกค่าแล้ว มันแหงนี้แยงเลยมากกว่า..!

พระเจดีย์สีนเมยชิน (มีข้างมาก หมายถึง บารมีสูง) เป็นอีกองค์ที่ชื่อดีมีคณนิยม จึงได้รับการปิดทองเหลืองอร่ามไปครึ่งองค์แล้ว วันไปวนมากลับมาที่พระมหาเจดีย์อะนั้นตาอีกจนได้ ทำจะสติแตกแล้วจริงละมัง..? ต้องกลับใจปิดท้ายด้วยพระมหาเจดีย์อีโลมินโล (เอาฉัตรตั้งกษัตริ์) เป็นองค์สุดท้ายทั้งที่ยังไม่อยากจะไปเลย...

เรื่องเรื่องไตรรัตน์พัน	พันแสง
วินรสพระธรรมแสดง	คำเข้า
เจดีย์ระตะแซง	เสียดยอด
ยลยิ่งแสงแก้วแก้ว	แก่นหล้า หลากสวรรค์

โคลงบทนี้ท่านนรินทร์ (อินทร์) แต่งไว้ชื่นชมพระมหานครของเราเองแท้ๆ แต่เอามาใช้กับพุทมาได้อย่างเหมาะเจาะลงตัวที่สุด ลาก่อน.. มหาอาณาจักรแห่งพระพุทธศาสนา ถ้าไม่ตายคงจะได้กลับมาชื่นชมกับความยิ่งใหญ่ของท่านอีกครั้ง ไชยุนท์แะเข้าบีม ให้พระเจ้าเป็นพยานถะเอโนบีมยังมีพระเจดีย์เก่าที่เขาล้อมรั้วขึ้นทะเบียนไว้อย่างดีบตี เลย..!

บีนส่วนน้ำมันมาได้แค่ ๓ แกลลอน ต้องอาศัยบีมเถื่อนตามเคย

มาได้ที่เมืองจ๊อกบีนตอง โดนเข้าไปเกลลอน ๓๒๐ จิต จุกสนิทแทบ
ฉีกเพลไม่ลง..! หลังเพลคตนะของเราออกเดินทางไปยังมณฑลมณฑลทะเลย์
ผ่านเขาไปปีป่า (บุปผา) ที่เป็นยอดภูเขาไฟที่ดับสนิทแล้ว มีวัดที่มีชื่อเสียง
ด้านการปฏิบัติอยู่ข้างบน แต่เวลาเราไม่พอเลยไม่ได้แวะเข้าไปชม...

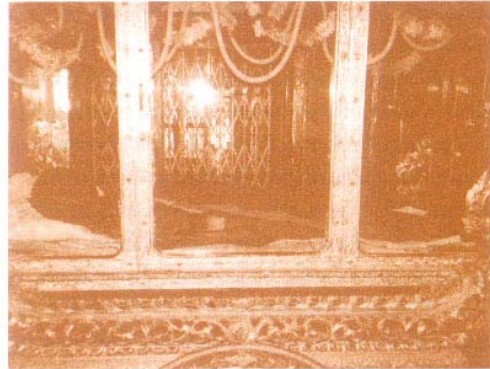
ตามรายการมีชาวบ้านจับกลุ่มนั่งหุบหินกัน ที่ได้ขนาดแล้วเขา
ลำเลียงมากองไว้ข้างถนน รอให้ผู้ที่สนใจมารับซื้อไปทำประโยชน์ แต่ร้อน
เปรี้ยวๆ กับหินแข็งกระด้าง ช่างมีชีวิตอยู่กับความโหดร้ายเสียนี้กระไร...
ถ้ามาอยู่กันแบบนี้แล้วปฏิบัติธรรมคงรุ่งเป็นบ้า เพราะเห็นทุกซีกกันอยู่
ทุกเมื่อเชียววัน ไม่ทำก็ไม่ฝึกกัน..!

ทางขึ้นเขาขาดตลอดคดเคี้ยวเป็นรูเลื้อย แล้วตั้งลงยาวเหยียดเหมือนกัน
โซยุ่นที่ใช้เกียร์ช่วยไม่เป็น เล่นเบรกยาวตลอด ขับรถบนเขาถ้าใช้เกียร์
ช่วยไม่เป็นคงรุ่งยาก เพราะถ้าเบรกแตกก็ลงไปกองอยู่กับเหวโชน พื้นดิน
แห้งแล้งกรอบกรียมไปซะทั้งนั้น มีเพียงต้นตาลกับถั่วบางชนิดเท่านั้น
ที่ขึ้นได้ มองจนทั่วไม่เห็นมีอย่างอื่นที่เป็นอาหารได้เลย...

ยอดโซเฟอร์เบรกตัวโคงเพราะชาวบ้านเขาทำพิเรนทร์ เอาถั่ว
ขึ้นมากองไว้บนถนนหวังให้รถช่วยเวดไปในตัว อยากรจะเวดไ้ด้นเอาถั่ว
มากองมากกว่า..! เล่นอะไรบ้าๆ ใจคอหายหมด ถั่วทั้งต้นที่ชาวบ้านยัง
ไม่ได้หวด เขาเอาสุ่มๆ ไว้บนต้นไม้ ป้อนกันวันเอาไปกินก่อนได้รับอนุญาต
ไ้ไว้ได้แต่มองน้ำลายยืดอยู่ใต้ต้น...

ภูเขาทรายโล้นๆ มองไกลๆ เหมือนโดมขนาดใหญ่ มีเจดีย์สร้างไว้
บนยอดโดมด้วย นั่นเป็นสัญลักษณ์ของเมืองตองตา (ภูผางาม) ข้างทาง
มีป้ายติดไว้เป็นระยะมีข้อความว่า "ตัดต้นไม้หนึ่งต้นติดคุก ๓ ปี"

"เผาป่าติดคุก ๓ ปี" ใครจะลองของก็เชิญจะ ทหารเขาเอาจริงๆ
ไม่เหมือนประเทศข้างๆ ที่เผาก็เป็นแสนๆ ไร่ทุกปี เอ้อ..!

สังฆารหลวงปู่อกะวิ วัดชุมชน เมืองเมียนฆาน

ปู่เขี่ยลุนน้ำข้ามห้วยมาหลายครั้ง ในที่สุดมาถึงเมืองเมียนฆาน
(คอกม้า) มีวัดชุมชนเป็นที่หมาย สังฆารของหลวงปู่อกะวิมรดกภาพมา
แล้ว ๔๒ ปี ไม่เฝ้าเปื้อย บรรจู่อยู่ในโลงแก้วลักษณะเหมือนราชรถ ตั้งอยู่ใน
เจดีย์อีกที รอให้เราได้มากกราบไหว้บูชาเป็นสิริมงคล ได้เห็นกับตาตนเอง
ว่า สังฆารที่เหมือนหล่อจากทองแดงแบบนี้พม่าเขาก็มีเหมือนกัน...

ก่อนเข้าเมืองนั้วทู้ (ว้าใหญ่) มีต้นหนามขนาดใหญ่ขึ้นคลุมถนน
เป็นชุ้มยาวเหมือนอุโมงค์ ช่วยลดความร้อนจากอากาศในทะเลทรายไป

ได้มาก พม่าเรียกว่าตันซา ดูแล้วน่าจะเป็นต้นสีเขียวหนามของบ้านเรา พอเข้าเมืองมิตดาเท่านั้น ทั้งไร่ข้าวโพด ไร่ฝ้าย นาข้าว ไร่ยาสูบ และเขี้ยวสะพรั่งไปทั่ว ข้างทางมีบึงน้ำขนาดกว้างเป็นพันๆ ไร่ คล้าย บึงบอระเพ็ด ลมแรงเย็นชื่นใจ...

มีน้ำก็มีชีวิต ช่างเป็นภาพที่แตกต่างกับหลายวันที่ผ่านมา เหลือเกิน พื้นที่ราบกว้างใหญ่ไพศาลนับล้านไร่อุดมสมบูรณ์จนน้ำอิจฉา ในน้ำมีปลาในนามีข้าว ไพร่ฟ้าหน้าใสไปตามๆ กัน ถ้าผลิตผลได้เต็มเม็ด เต็มหน่วยโดยไม่ถูกรัฐบาลเบียดบังไปซะก่อน ชาวบ้านแถวนี้คงร่ำรวย ที่สุดในหลายๆ รัฐผ่านมา หวังว่าคงไม่ใช่ทำได้มาก ต้องจ่ายมากจะ...!

หยุดพักจันหน้าแล้วเดินทางต่อ ผ่านเมืองเจ้าเส (ศีลามรค) ที่มี สัญลักษณ์เป็นรูปช้าง นอกเมืองเป็นบึงน้ำมีเนื้อจมหู! เมืองสีนกาย ที่ยังไม่ถึงกับสิ้นใจ เมืองปะเลต (ตำรวจ) ที่ด่านบุญเอาสาวหุ่นงาม ถึงขนาดมาเรียไร ทำเอาหนุ่มๆ มองกันเพลินจนลืมควักเงินบริจาค...! ข้าม แม่น้ำมีแง (แควน้อย) ก็เข้าสู่ตัวเมืองมัททะเลย์...

เมืองนี้การจราจรขาดระเบียบวุ่นวายมาก ตำรวจจราจรมีอยู่ เหมือนกับไม่มี เห็นพระเดินสายอาดๆ ขาดสำรวจมชักสงสัย ท่านนาวินบอกว่าเมืองแปรกับเมืองมัททะเลย์เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือ พระมีอำนาจ มากกว่าทหารตำรวจ ใครจะจัดงานจัดการที่ไหน ขอให้พระไปช่วยรักษา ความปลอดภัย รับรองว่างานเรียบร้อยดีกว่าทหารตำรวจไปเองซะอีก...

บ้านไหนมีลูกสาวมักเอาไปฝากพระเอาไว้ ปลอดภัยจากการ คุกคามของทหารแน่นอน (แต่ปลอดภัยจากพระหรือเปล่าไม่ยกบอก) ลูกสาวได้เรียนหนังสือกับพระ ถ้าคิดจะแต่งงานแต่งงานเวลาสี่ทศวรรษ

มาแล้ว พระก็มักจะร่ายว่าชาวบ้าน อันนี้แซกว่าไม่ถูกนะนาย..! เงินสงฆ์ ของสงฆ์เอาไปใช้จ่ายเป็นมรชาวาสโทษไปเวจที่เดียวจะเ็นายจ้...!

๑๗.๓๐ น. มาถึงวัดมหาธาตุหรือบางที่เรียกว่าวัดพะยาจี รวม เวลาเดินทางจากพุกามแปดชั่วโมงครึ่ง ผู้คนคึกคักแน่นขนัดเพราะสถานที่ นี้เป็นที่สถิตย์ของหลวงพ่พระมหาเมี่ยมตมณี (พระผู้รู้อันประเสริฐสุด) ซึ่งเป็นดวงจิตดวงใจของชาวพม่าทั้งประเทศ เปรียบไปแล้วก็เหมือนกับ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และหลวงพ่พระแก้วมรกตนั่นเอง...

หลวงพ่พระมหาธาตุอยู่ในมณฑปใหญ่ที่ปิดทองอร่ามงามตา ทางเข้ามณฑปทั้งสี่ทิศทำเป็นซุ้มทางเดินยาวเหยียด มีแต่ร้านขายของที่ระลึกแน่นไปหมดทั้งสองฝั่ง บ้างเป็นเครื่องทองเหลืองทั้งสาย บ้างเป็นไม้แกะสลักทั้งสาย บ้างสลักกันไปทั้งเครื่องเงินเครื่องทอง เครื่องเงิน หยก งาช้าง ไม้จันทน์หอม สารพัดสารเพ นักท่องเที่ยวเดินดูของจนแทบไม่มี ทางให้คนเดิน...

หลวงพ่พระมหาธาตุเด่นสง่าอยู่กลางมณฑป เนื่องจากมุมมองที่ถูกจำกัด จึงทำให้ความใหญ่โตขนาดหน้าตัก ๕ คอกของท่าน ดูเล็กกว่าความเป็นจริงไปถนัด ตั้งแต่พระอุระลงมาถึงพระเพลาเขาเอาผ้า ก้ามเหยี่สีแดงคลุมเอาไว้ ปีที่แล้วเกิดจลาจลระหว่างศาสนา เขาว่าถูกมือดี ฝ้ายตรงข้ามเจาะพระอุระเป็นโพรงไปเลย..!

ชาวบ้านมากกราบบูชากันมากเหลือเกิน ดีที่เขามองเขาไว้ว่า พระเข้าไปถึงเขตชั้นในได้ ผู้ชายเข้าได้แค่เขตชั้นกลาง ผู้หญิงเข้า ได้แค่เขตชั้นนอกเท่านั้น ไม่อย่างนั้นคงเข้าได้ลำบากมาก อาตมากกราบ เบญจางคประดิษฐ์ สวดอธิปิโสถวายสามจบ มองพระพักตร์ที่มีพิชิตรังน้ำ

พระพิศมัยก็หัวเราะ เขาชักตุงจนเงาวาวับพลางอธิษฐาน...

"ลูกมาจากแดนไกล ได้มีวาสนามากกราบหลวงพ่อดีใจที่สุด เป็นกุศลแก่ตนอย่างหาที่สุดมิได้ ลูกต้องการชมบารมีหลวงพ่อย่างใกล้ชิด หากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปแล้ว ขอให้ลูกได้ที่พักในบริเวณวัดนี้ด้วยเถิดพระเจ้าข้า..." เสร็จแล้วถอยออกมารอคอยคนที่ยังสวดมนต์ไม่เสร็จเพื่อจะได้ไปหาที่พักพร้อมกัน...

มีคนเมตตาแนะนำให้ไปขอพักที่วัดชื่อยี่สิบห้าด้านหลังมณฑป แต่หลวงปู่ชุกชีเจ้าอาวาสท่านเจ้าจู้จุกจิกมาก อาจจะได้พักหรือไม่ได้พักเท่าๆ กัน พวกเราเคารพกราบเข้าไปเลย พอพระเจ้าถิ่นท่านทราบก็พาไปกราบหลวงปู่เจ้าอาวาส ดาท่านมองไม่เห็นแล้ว แต่ยังเดินเห็น ไปไหนมาไหนได้คดล่องแล้ว คงเป็นเพราะความเคยชินในสถานที่นั้นเอง...

หลวงปู่ท่านซักถามแบบละเอียดจบ ขนาดนิกายอะไรก็ยังไม่ถาม อาตมาปล่อยให้ท่านถาม ท่านถามมา บรณเฑาะฏตามใจชอบ กตขาท่านพรกับเจ้าได้ไว้เป็นการปรามไม่ให้เอ๋ยปากเป็นอันขาด ขึ้นให้ท่านทราบว่าท่านเป็นคนต่างชาติมีหวังเรื่องยาว ท่านเดินเข้ามาจนเกือบเหยียบเอาหลายครั้ง อาตมาทำตัวเป็นตอไม้ไร้ชีวิต ท่านเลยไม่รู้ว่ามีไอ้ตัวแสบอยู่ด้วย..!

ในที่สุดท่านก็อนุญาตให้พักได้ โดยให้ออนตามลำดับพระราชระด้วย ห้องที่จัดให้พักมีเตียงหลังเดียว อาตมาถูกอุปโลกน์ให้แก่ที่สุดจำต้องนอนเตียง ขณะที่คุณอื่นๆ แบกดิน จัดการสงฆ์ที่บ่อคำหลังห้องครัว เป็นบ่อโพงต้องตักเอาที่ละถัง โกลัๆ บ่อน้ำเป็นศาลาที่พระท่านสอนภาษาอังกฤษให้บรรดาลูกสาวชาวบ้าน พวกสาว ๆ เลยดูพระสงฆ์ท่าน

เป็นของสนุก..!

สงฆ์ข้าก็เรียบร้อยแล้ว ชวนท่านนาวันกับท่านพรออกไปเดินดูด้วยกัน ท่านกุสละ ท่านกุมาร โขยุนท์ วินิจ หนูเมจ หายหัวกันไปหมดแล้ว มีแต่เจ้าโศภนยามเดินตามต้อยๆ ของทุกอย่างราคามหาโหด ไม่นับหน้าซึ้งละ ๒๐,๐๐๐ จิต งามข้างแกะสลักชิ้นละ ๒๔๐,๐๐๐ จิต..! เอาไว้เงินถุงเงินถึงกว่านี้แล้วจะมาซื้อ...

มณฑปหลวงพ่พระมหาหมื่นเปิดแค่นั้นห่ม ตั้งแต่ถูกเจาะพระอุระไป เขาทำประตูปิดสี่ชั้นคล้องกุญแจเรียงเป็นดับ ห่มหนึ่งก็ปิดประตูไปสองชั้นแล้ว พิธีสงฆ์พระพิศมัยจะมอดนตีสี่ครั้ง อาตมาเลยกลับไปพักผ่อน เตรียมตัวสำหรับพรุ่งนี้เช้า ไม่ทราบว่าจะเข้าไปดูพิธีสงฆ์พระพิศมัยอย่างไรได้หรือไม่ ? ได้แต่หวังว่าต้องได้เอาไว้อีกก่อน...

ท่านนาวันเรียกประชุมพระและโยมทุกคน แจ้งว่าที่มาช่วยกันล้มทับอาตมานั้น อาตมาไม่ว่าพรอก แต่ตอนนี้เงินไม่พอไปต่อแล้ว ต้องช่วยกันออกชะบัง บอกกันตามตรงอย่างนี้เขายังไม่เชื่อใจกันเลย นึกว่าอาตมาโกหก พวกเขามักจะคิดว่าอาตมาตุ๋นจากเมืองไทยต้องรวยเอาไว้อีกก่อน ถ้าไม่รวยจะมาเที่ยวบ้านเขาไม่ได้ เป็นงั้นไป...

ท่านนาวันค้นตอมาได้คืนละ ๔,๐๐๐ จิต ดีกว่าไม่ได้เลย ท่านนาวันเป็นผู้เก็บเอาไว้ ถ้าอาตมาหมดตัวเมื่อไรค่อยเอาไป ๑๖,๐๐๐ จิตนี้มาใช้จ่ายกันต่อ คกลงกันได้แล้ว เขาชวนนอนกันหมด อาตมานั่งเขียนบันทึกอยู่ มันคันแปลบๆ พิกุล พอเอาเข้าจริงๆ ไอ้ตัวต้นเหตุคกปูลงมาจึงถึงบางอ้อ "เรือด" ขอรับ คืนนี้ไม่ได้เป็นสุขแน่ละท่านเอ๋ย..!

ไอรถถังยกพลบุกทั้งคืน พลิกตัวที่ถึงเล็กกั๊ดที่ พอนอนนิ่งๆ
ครู่เดียว มันก็ฉวยโอกาสลุดอีก การนอนเตียงเป็นทุกขลากไปได้ คนอื่น
นอนพื้นไม้ไต่กันกั๊ด อาตมาขึ้นมานอนบนบ้านของมัน เจ้าของบ้านที่ย่อม
ต้องต้อนรับหนักหน้อยเป็นธรรมดา ขยับตัวบ่อยๆ ก็เกรงใจคนอื่น เพราะ
เตียงมันลั่นเอี๊ยดๆ น่ารำคาญหยอกใครจะเมื่อไร...

ย่องออกมาที่มณฑปหลวงพ่อพระมหา牟尼ตั้งแต่ตีสาม ประตู
ก็บานต่อกับบ้านมันปิดล็อกหมด แต่ไม่มีปัญหาสำหรับอาตมาอดตีตลก
ซุนแผน ย่องเข้าไปจนถึงหน้ามณฑปช่วงใน บรรดาพ่อค้าแม่ค้าซึ่งมีที่พัก
อยู่ที่นี้เริ่มเปิดร้าน มีทั้งดอกไม้ ซูบเทียน และอาหารสำหรับถวายเป็น
พุทธบูชา เจ้าหน้าที่ของวัดยืนอยู่ ๒ - ๓ คน...

ทุกคนทำหน้าที่ประหลาดใจที่เห็นอาตมาเข้ามาได้ แต่เจ้าหน้าที่
เขาเฉยๆ ไม่ได้มาสอบถามอะไร อาตมาก็ปล่อยเลยตามเลย ยืนอยู่ข้าง
ประตูน้อมจิตกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็น**สมเด็จพระพุทธ
สิขีทศพลที่ ๑** เสด็จลงมาประทับนั่งซ้อนกับองค์ของหลวงพ่อพระมหา牟尼
ตรัสถามด้วยพระเมตตาอย่างหาที่สุดมิได้ว่า **"ต้องการอะไรหรือลูก ?"**

อาตมาน้อมกราบลงแทบพระบาทด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะ
กล่าว **นี่เป็นครั้งแรกที่สมเด็จพระองค์ปฐมเสด็จมาด้วยพระองค์เอง**
กราบทูลว่า "เกล้ากระผมประสงค์จะไปกราบหลวงพ่อพระมหา牟尼
อย่างใกล้ชิด และร่วมพิธีสงฆ์หน้าพระพักตร์ด้วย ขอได้โปรดเมตตาด้วยเกิด
พระพุทธรูปเจ้าข้า..." พระองค์ทรงยิ้มพระโอษฐ์น้อยๆ ตรัสว่า **"ได้สิลูก..."**

น้อมจิตกราบลงแทบพระบาทในพระมหากรุณาธิคุณ รู้สึกว่ามีมือ
มาสะกิดที่ป่า หันมาพบเจ้าหน้าที่ที่วางสูงใหญ่ล่ำสันกินหมากปากแดง

ตามเป็นภาษาพม่า อาตมาตอบเป็นภาษาอังกฤษว่า "อาตมาเป็นพระไทย
มากราบหลวงพ่อพระมหา牟尼จ๊ะ..." หม่อมราชวงศ์รับบอกเป็นภาษาไทย
ตะกุกตะกักว่า "ผมพอพูดไทยได้ครับ..."

สอบถามดูทราบชื่อ **"อาไช"** เคยไปทำงานอยู่เมืองไทยมา
สามปี อาตมาถามว่าจะเข้าไปกราบหลวงพ่อพระมหา牟尼ถึงด้านใน และ
ถ่ายรูปพิธีสงฆ์หน้าพระพักตร์จะได้หรือไม่ ? อาไชบอกว่าเดี๋ยวจะจัดการให้
แล้วขอตัวไปจัดตั้งคนโท ชันน้ำ สำหรับคนที่ทยอยกันมาได้ใส่น้ำหอม
สำหรับสรงพระพักตร์ ประดับดอกไม้และไฟกระพริบอย่างสวยงาม...

พอเขาเปิดประตูออกเท่านั้น ญาติโยมที่มาออกอยู่ก็เฮล่งโลกัน
เข้ามาแน่นไปทั้งวิหาร บ้างกราบไหว้ บ้างสวดมนต์ บ้างเอาดอกไม้
ถวายใส่ถาด บ้างเทน้ำหอมลงในขันที่เขาเตรียมเอาไว้ บ้างก็ซื้ออาหาร
มาอธิษฐานเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา เมื่อเสียงระฆังตีระวัขึ้น
พระมหาเถระองค์หนึ่งเดินนำพราหมณ์ชุกชาวแปดองค์มาพร้อมเครื่องมือ
สรงพระพักตร์...

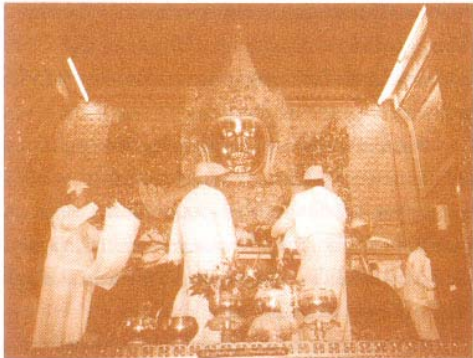
อาไชเปิดประตูชั้นในสุดออกให้**อุปัฏฐากรังสะ** พระมหาเถระผู้
ทำหน้าที่ชำระพระพักตร์ และพราหมณ์ทั้งแปดเข้าไป พร้อมกับตั้ง
ขันอาตมาส่งตามเข้าไปด้วย โดยที่ตัวเองยืนเป็นนายประตู บอกกับ
อาตมาทั้งที่หันหลังให้ว่า "ถ่ายรูปได้ตามสบายนะครับ..." อาตมาเห็นป้าย
ภาษาอังกฤษที่เขียนว่า **"นักท่องเที่ยวจ่ายคนละ ๖ ดอลลาร์
กล้องถ่ายรูปอันละ ๕ ดอลลาร์"** แล้วก็ได้แต่ยืนง...

พราหมณ์ทั้งแปดช่วยกันตั้งน้ำร่ำน รับน้ำหอมสำหรับสรง
พระพักตร์และผ้าสำหรับเช็ดพระพักตร์ที่ชาวบ้านถวายมาเป็นตั้งๆ เข้ามา

กระโถนข้างธรรมาสณี

ข้างใน อาตมาเลี้ยงไปมุ่มที่ไม่เกาะการทำงานของเขา กราบหลวงพ่
พระมหาหมื่นอย่างใกล้ชิด พอเข้ามาถึงด้านในจึงเห็นชวดว่องค์ท่านใหญ่โต
เพียงไร ทั้งองค์ปิดทองทับซ้อนกันจนเป็นตะปุ่มตะป่ำ จับไปตรงไหนก็นำ
ไปหมด...

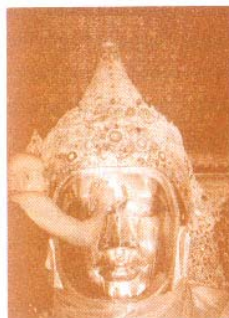
กราบถวายบูชา สวดอธิปิโส ๓ จบ เจ้าหน้าที่เขาเอาผ้าแพร
ผืนใหญ่ห่มคลุมองค์หลวงพ่ ตั้งนั่งร้าน เอาแผ่นเหล็กพาดผ่านพระเพลา
ให้อุบัติญญาวังสะที่ยืนสวดมนต์ทรงอารมณ์อยู่ ได้ปีขึ้นไปเพื่อทำพิธีสงฆ์
อาตมาฉวยโอกาสตามขึ้นไปด้วย พราหมณ์ทั้งแปดไม่ได้ว่าอะไร แต่
ชาวบ้านทั้งชายหญิงมองด้วยความอัศจรรย์ใจว่าพระองค์นี้เป็นใคร ?
มาจากไหน ...!?

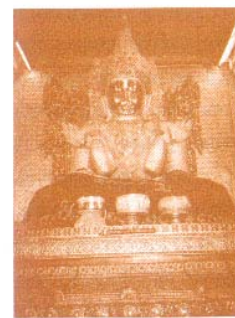
พิธีสงฆ์พระพักตร์หลวงพ่พระมหาหมื่นมีทุกวัน เวลา ๐๔.๓๐ น.

๓๗

กระโถนข้างธรรมาสณี

หลวงปู่บัญญัติวังสะทำหน้าที่สงฆ์พระพักตร์มา ๓๐ ปีเศษแล้ว

สงฆ์พระพักตร์เสร็จแล้ว มีการถวายข้าวพระและประโคมดนตรี

๓๘

ท่านนารินเห็นอาดมาตอนเนือง แหวกคลื่นมหาชนตรงเข้ามา พออาดมาโบกมือเรียก เจ้าหน้าที่ก็ปล่อยเข้ามาทันที แต่ท่านพร ท่านกุสะละ ท่านกุมาระ และคนอื่นๆ นั้น เขาไม่ให้เข้า ท่านนารินเข้ามา กราบพระบนฐานชุกชี ดันแต่จนสิ้นไปทั้งตัว พร่ำพูดแต่ว่า "ท่านอาจารย์ บารมีดีเหลือเกิน ผมเองยังไม่เคยได้เข้าถึงด้านในนี้เลย..!"

เสียงระฆังสัญญาณดังขึ้นอีกชุด อุปัฏฐาวังสะหีบเอากระบอก น้ำหอมฉีดจนทั่วพระพักตร์อันใหญ่โตของหลวงพ่อบรมหาภูมิตี พलग สวคมนตรีเสียงดังไปด้วย ท่ามกลางเสียงสาธุการของฝูงชนที่กระหึ่มก้อง ไปทั้งวิหาร เจ้าหน้าที่พราหมณ์ทั้งแปดนอกจากจะช่วยกันระวังกั้นรั้ว และส่งของให้อุปัฏฐาวังสะแล้ว ยังแนะนำมุมที่จะถ่ายรูปได้ดี ๆ แก่อาดมา ด้วย...

เมื่อฉีดน้ำหอมทั่วพระพักตร์แล้ว ก็มีการชำระพระหนตก่อน ไม่มีพระหนตทำด้วยทองคำแท้ เส้นผ่าศูนย์กลางเกือบนิ้ว ยาวเป็นคืบ ผึง อัญมณีแปรรูปราวทั้งอัน อาดมาดูอยู่ใกล้ซิดเพียงสังเกตว่า พระมหาภุมภู ของหลวงพ่อบรมหาภูมิตี ผึงเพชรพลอยเต็มจนไม่มีที่ว่าง ภายในห้องวิหาร ทั้งห้องเขาบูทองค์ ประดับอัญมณีทั่วไปหมด..!

เสร็จจากชำระพระหนตแล้ว อุปัฏฐาวังสะใช้พองน้ำซุบน้ำหอม ในชั้นทองคำที่ชาวบ้านทรมกัน เช็ดพระพักตร์หลวงพ่อบรมหาภูมิตีใช้ วิธีฉีดโดยตรงเลย มีน้ำว่าเขาต้องห่มผ้าองค์หลวงพ่อบรมหาภูมิตี เพราะน้ำหอม เมื่อมาก ๆ เขาก็ไหลนองไปหมด อุปัฏฐาวังสะเองก็เบียดไซกไปทั้งตัว และปล่อยแห้งไปเอง วันรุ่งขึ้นก็ครองผ้าผืนเดิมมาทำพิธีใหม่...

จากนั้นผ้าซั้วพระพักตร์เป็นตั้ง ๆ ถูกส่งขึ้นไป อุปัฏฐาวังสะหีบ

เอาไปลูบเป็นพิธี แล้วส่งคืนแก่เจ้าของเดิมเอาไปบูชา เหลือเพียงผืนท้าย ๆ เท่านั้นที่เช็ดดูแบบจริงจังและละเอียดลออ เสร็จแล้วเอาพัดโบกให้แห้ง สะอาดจริงๆ อีกที อาดมาถ่ายภาพพิธีการไปทุกขั้นตอนแบบไม่ต้องกลัว ฟิล์มหมด มีโอกาสแล้วต้องเอาให้คุ้ม..!

สุดท้ายเป็นการปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา "อุ่มมัว"พราหมณ์ อาวุโส พาอาดมาไปซื้อทองคำเปลวที่ที่ร้านหลังมณฑป ๕ แผ่น ๑๕๐ จีต กลับเข้ามาพอดีเขาเก็บนั่งร้านและผ้าห่มองค์พระเสร็จ พร้อมกับเอา ผ้ากำมะหยี่ที่คลุมปิดพระอุระและพระเพลาออกด้วย ช่องที่โดนเจาะเขาอุด เตียบร้อยแล้ว เสียงชาวบ้านสาธุการดังกระหึ่มจนอาดมาขนลุกไปทั้งตัว บางตนดีใจจนน้ำตาไหลพรากๆ..!

ตั้งแต่โดนเจาะพระอุระไปเมื่อปีที่แล้วเขาก็เอาผ้าปิดมาตลอด เหมือนกับพ่ออันเป็นที่รัก ที่เป็นขวัญและกำลังใจของลูกๆ ทั้งประเทศมา บัวยหนัก บัดนี้เขาเอาผ้าออกคล้ายกับว่าท่านหายป่วย กลับมาเป็น มิ่งขวัญของลูกๆ ตามเดิมแล้ว ทุกคนย่อมตั้งใจมากเป็นธรรมดา อาดมา ที่เข้ามาอยู่ในบรรยากาศนี้พลอยปีติตื่นตื่นไปด้วย...

ความอธิษฐานปิดทองที่พระอุระ พระหัตถ์ซ้ายขวา พระบาทซ้าย ขวา พอติดทองหมด อาไชพาอาดมาและคณะหลบผู้คนเข้าไปที่โต๊ะทำงาน เอาน้ำหอมที่ทรงพระพักตร์หลวงพ่อบรมหาภูมิตีให้เป็นเกลลอน...ปากก็พร่ำว่า "present...present" อ้อ..เขาถวายเป็นของขวัญยามพบหน้า ท่ามกลาง ความอิจฉาและเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งของผู้พบเห็นทั่วไป ซึ่งได้แต่ ประหลาดใจว่าพวกนี้เป็นใครกันแน่ ?

ทั้งอุ่มมัวและอาไชถามว่าอาดมามีพระแก้วมรกตติดมาบ้าง

หรือไม่? เขอยกได้ไว้บูชา เพราะทั้งพระแก้วมรกตและพระมหาหมื่นเป็นพระพี่พระน้องกัน ประวัติการสร้างไล่เลี่ยกัน มีปาฏิหาริย์คล้ายคลึงกัน เป็นที่เคารพสักการะอย่างยิ่งของประชาชนทั้งสองประเทศเช่นเดียวกัน อาตมาสัญญาอย่างแข็งขันว่า โอกาสหน้าจะเอามาฝากอย่างแน่นอน...

ว่าลากันดิบดีแล้วยกขบวนกลับไปที่รถ อาตมาบอกทุกคนให้หาภาชนะมาแบ่งน้ำสรงพระพักตร์ไปตามใจชอบ วินิจจังแซนท่านนาเวินไปมุมหนึ่ง ปรัชษาหรืออะไรก็อย่างเคร่งเครียดพิถีพิถัน เมื่อทุกคนพร้อมแล้วไปกราบลาหลวงปู่ชฎิลเจ้าอาวาส จากนั้นออกเดินทางไปยังหน้าวัดหน้าวัดเขามัทนะเลย เกิดการวิ่งแตกตื่นมาตอนนี่เอง...

อาตมา ท่านนาเวิน ท่านพร นั้โตะหนึ่ง ท่านกุสะละ ท่านกุมาระ นั้โตะหนึ่ง เมื่ออาตมาถามท่านนาเวินจึงสารภาพว่า เมื่อคืนนี้เงินจิมาลือบมีชื่อเสียงเงินคิน บอกว่ามาตอนแรกไม่ได้บอกว่าจะต้องเสียเงิน มาเก็บกันกลางทางแบบนี้เขาไม่เห็นด้วย ท่านนาเวินยอมคืนให้ครึ่งหนึ่ง บอกว่าเหลือเอาไว้ครึ่งหนึ่งเพื่อเป็นค่าอาหาร รู้สึกว่าเขาจะไม่พอใจจึงแยกวง...

อีแบบนี้ขึ้นมา จะว่าไปแล้วอาตมาก็ไม่ได้เชิญใครซักคนเลยนี่หว่า..! ล้วนแล้วแต่เป็นความกระส่อนของนายเกลี้ยงแกทั้งนั้น เทียวไปบอกคนโน้น คนนี้ให้ไปด้วย อย่างกับตัวเองเป็นเจ้าของอย่างนั้นแหละ อยากจะไปทีครึ่งค่อนเดือนซะด้วย มาตอนนี้ช่วยออกค่าใช้จ่ายขึ้นเหมายน้อยต้นนางอแง ไอ้คนลักษณะแบบนี้มันคบไม่ได้ตามโบราณว่าจริงๆ..!

บอกท่านนาเวินว่าคืนเงินเขาไปให้หมด เราไปได้แต่ไหนเอาแค่นั้นก็แล้วกัน ท่านนาเวินหัวเราะบอกว่า นานๆ จะแคะอ้อยออกจากปากช่างได้ซักที เรื่องอะไรจะคืนให้..! ตั้งแปดพันจ๊ิตเป็นค่ารถค่าน้ำมันลูกเงิน

ได้ตั้งเป็นวัน ถ้าใครมาทางคินซ้ำอีกจะไล่ให้กลับเองซะเลย ดูซิว่าจะมีใครยอมกลับมาเองบ้าง..!

ว่าอะไรว่าตามกันถึงจะไปกันได้นาน แต่ไม่รู้สึกกินใจแปลกๆ พิกลที่เราจ่ายเท่าไรเท่ากันเขาไม่เคยคิด พอดีจ่ายเองบ้างพอคิดละเอียดยับเขยิว ท่านนาเวินบอกว่า "เขาอยู่กับท่านอาจารย์ใหญ่มานานละมั้ง ? ท่านอาจารย์ใหญ่เวลาใช้ใครไปทำธุระอะไร จะจ่ายเงินให้ ชื่อข้าวของหรือค่ารถเท่าไรไม่ว่า แต่กลับมาต้องคืนครบเท่าที่จ่ายไปตอนแรก..!"

แล้วไอ้แบบอย่างดีๆ ทำไม่เขาไม่จำมาใช้บ้างวะ..? มีเรื่องหนักสมองเข้า อาหารเลยไม่เป็นสับประดู โตะข้างๆ เป็นหญิงสาวสวยแต่งตัวแบบพม่าเต็มยศ นั้ดึ่มน้ำชาอยู่ นึกว่าเขาจะแต่งตัวเต็มๆขนาดนี้ไปทำอะไร? พอดีเธอจ่ายเงินเรียบร้อย ลูกขึ้นหยิบมงกุฎจากถุงข้างตัวมาสวม แล้วนวดนวดไปประจําวันที่ปากประตูวัด..!

ที่แท้เป็นนางงามของพม่าเขานี่เอง คงมาช่วยขายบัตรผ่านประตูการกุศล พม่าเขาชอบสาวหุ่นบู้ๆ แบบเดียวกับอาตมาเลย พวกคอมเพรียวหุ่นนางแบบมาหากินที่นี้ไม่ได้หรอก เสียตายที่ไม่ได้ลงไปถ่ายรูปเอาไว้ เพราะมันไม่น่าดู พระใช้กล้องคนที่เขมจะแยะอยู่แล้ว ขึ้นไปถ่ายรูปสาวๆ เข้าด้วย เดียวก็โดนประชาทัณฑ์ที่นั่นเอง..!

โซยุนเห่พาปุ่เขยววังสังักๆ ขึ้นบนยอดเขา แม้ทางจะสูงชันและมีโค้งที่หักข้อศอกกลับหลังก็ตาม ปู่เขยวแกซึ่งผ่านได้ทุกโค้งขึ้นมาอากาศบนยอดเขาเย็นสะท้านกาย เห็นแต่หมอกขาวคลุมไปทั้งเมืองมัทนะเลย ตั้งใจจะขึ้นมาดูวิวของตัวเมือง กลับไม่ได้เห็นอะไร อาตมาแยกไปช้ายมือหามุมถ่ายรูป คนอื่นเขาขึ้นบันไดไปทางขวา...

กระโถนเจ้าธรรมมาสน์

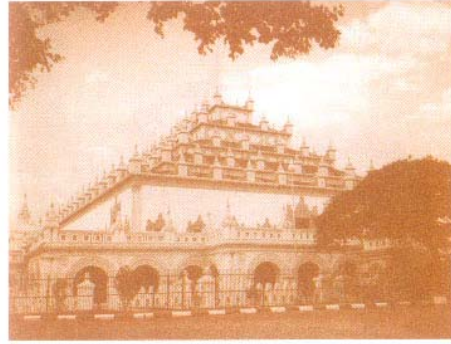
วัดเขามัทนะเลียม

บทยอดเขานี้ทั้งหมดสร้างเป็นวัดด้วยความสามารถของอุคันตี (ท่านขันตี) ซึ่งเป็นฤๅษีไม่ใช่พระ (ทางพม่านับถือฤๅษีกันมาก) วัดเขามัทนะเลียมมีสิ่งก่อสร้างใหญ่โตคิดเป็นเงินไม่หนี ๒๐ ล้านบาทไทยเป็นอย่างต่ำ และท่านไม่ได้สร้างแค่วัดนี้วัดเดียว มีอีกหลายวัดที่ท่านสร้าง สัญลักษณ์ว่าเป็นวัดของอุคันตีคือ สิ่งก่อสร้างจะเป็นโครงเหล็กแทบทั้งนั้น

ตามเขามากกราบ พระเจดีย์คู่บทยอดสุดของเนินเขา นอกจากพระประธานขนาดใหญ่ทั้งสี่ทิศแล้ว ยังมีรูปหล่อโลหะทำองค์จริงของท่านอุคันตี และรูปปั้นงูเห่ายักษ์ ๒ ตัว ที่มาอยู่กับท่านอุคันตี สมัยสร้างวัดยังไม่เสร็จ ชาวบ้านกลัวงูกันมาก ทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไร อุคันตีเลยบอกให้เขาเข้าไป โดยปั้นรูปเอาไว้แทน...

๔๓

กรมโทเจ้าธรรมมาสน์

มหาศาลาอะตุมาซี

เดินลงมาตามทางที่เป็นโครงหลังคาคลุมบันไดยาวเป็นไมล์ๆ ตามรายทางมีร้านขายของที่ระลึกไปตลอด แต่ทางขึ้นเขาสวนนี้ทั้งหมดเป็นลิบล้ำแล้วมั้ง..? เดินจนขาอ่อนกว่าจะมาถึงปากทางขึ้นที่คูณางาม แกบขยตัวอยู่ โขยุนที่เอารถมารออยู่แล้ว พาพวกเราอ้อมมาชมมหาศาลาอะตุมาซี (ไร่เทียมทาน) รูปทรงแปลกตามโหฬาร...

ทรงศาลาลดหลั่นจากใหญ่ขึ้นไปหาเล็ก เสกเปิดทองดั้นมที่มาเรียงเป็นดันดับกับชื่อไร่เทียมทานจริงๆ เพดานเป็นไม้ประดับดาวทองทั้งหลัง มีพระประธานที่ในหลวงพระราชทานมากับกฐินหลวง เมื่อ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ นี้เอง ป้ายยินดีต้อนรับเป็นภาษาไทยยังติดอยู่เลย เพียงแต่เขียนชื่อวัดเขาผิดไปเท่านั้น...

๔๔

วัดช้วนานอง

ไม่ไกลกันนักเป็นวัดช้วนานอง (สุวรรณมเหสี) ศาลาไม้แกะสลักของวัดนี้ทำเอาอดมาสติแตกไปเลย..! เป็นไม้สลักทั้งหลังด้วยฝีมือช่างระดับบรมครูอย่างแท้จริง ลายไม้ทุกชิ้นแทบจะพลิ้วตามลม..! ประวิติว่าเป็นที่ประทับเก้าของพระเจ้ามิ่งดง ถวายวัดมาเพื่อเป็นพุทธบูชา ทั้งข้างนอกข้างในแกะสลักแทบทุกตารางนิ้ว..!

ข้ามถนนไปเป็น มหาวิทยาลัยสงฆ์มิ่งทะเลย์ สิ่งก่อสร้างใหญ่โตโอฬาริก เกิดจากเงินทุนที่รัฐบาลไทยช่วยมา ท่านวินลงไปหาท่านมุนีวะระ เพื่อนกันที่เป็นอาจารย์สอนบาลีอยู่ที่นี้ เนื่องจากเป็นเวลาที่พระนักศึกษากำลังเข้าห้องเรียนอยู่ และเขามีนักศึกษาถึงสามพันรูปเศษ ทำให้หากันไม่พบ เพียงแต่ทราบจากพระที่อยู่นอกห้องเรียนว่า ท่านเป็นถึงหัวหน้าคณะเรียนด้วย..

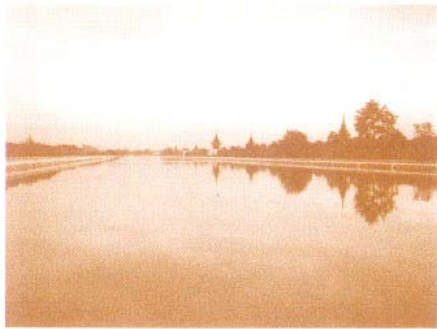

หอประชุมมหาวิทยาลัยสงฆ์มิ่งทะเลย์

เลี้ยวกลับมาใจกลางเมืองเพื่อเข้าชมพระราชวังมิ่งทะเลย์ขนาดใหญ่โตแต่ไหนบอกไม่ถูก เห็นแค่คูเมืองยาวด้านละ ๒ ไมล์ รวมเป็นพื้นที่ ๕ ตารางไมล์ก็หายบ้านแล้ว..! บนกำแพงเมืองเป็นหอรบเรียงรายเป็นระยะไป มาติดกองรักษาการณ์ของทหารตรงปากทางเข้า เจอแต่ทหารเด็กๆ มาเยอะ คราวนี้เป็นปู่ทหารมขวทั้งหัวเลยแปลกตาพิกล..

คุณปู่แกซึกสะเอียดิบ แทบจะเอาต้นตระกูลสืบแปดชั่วคนเลยก่อนจะให้ลงลายเซ็นและยึดใบขับชื้อเอาไว้เป็นประกัน พร้อมกับให้ม้วนธงฉัพพรรณรังสีเก็บไว้ด้วย เพราะแกเกรงว่าเจ้านายจะเอาที่ปล่อยนักแสงบุญเข้ามาพ่นพานข้างใน รดวังเข้าด้านในแล้วเลี้ยวขวาลีบเลาะไปตามทางที่แต่เดิมเป็นเส้นทางของราชรถ เขตด้านนอกที่เคยเป็นบ้านเรือนของข้าราชการ กลายเป็นค่ายทหารไปหมดแล้ว...

พระโขนงนางลาวมาลี

คูเมืองรอบพระราชวังมณฑลเยี่ย ยาวด้านละ ๒ ไมล์

พระราชมณฑลเยี่ยทอง ในพระราชวังมณฑลเยี่ย

๔๗

พระโขนงนางลาวมาลี

พระราชมณฑลเยี่ยทองตระหง่านงามอวดสายตาดูอยู่เบื้องหน้า
แต่ว่า...พลั้งลึกลับบางอย่างกอดตันจนอาตมาแทบถอยหลัง
เขาไม่ยินดีต้อนรับเราเลยนี่หว่า..! จากสัมผัสบอกได้ถึงความเกลียดชัง
ไม่ไว้ใจด้วยประการทั้งปวง ไปที่ไหนๆ ไม่เคยเป็นแบบนี้ นี่เขายังจัด
อยู่กับสัญญาเก่าไม่รู้จักเลิกรากันเลยหรือ..!?

กำหนดจิตบอกกับเขาว่าเราชาติ ไม่ได้มารุกรานอะไรกันอีกแล้ว
ที่ผ่านมาต่างคนต่างเคยสร้างเวรสร้างกรรมต่อกันมา จึงต้องมา
ทุกข์ยากลำบากกันจนถึงชาตินี้ เราแค่ขอเข้าไปชมสถานที่เป็นขวัญตา
เท่านั้นเอง กระนั้นก็ตีพลังงานลึกลับก็ยังบีบรัดอยู่รอบกาย ดูท่าไม่ยอมให้
เราเข้าไปแต่ห้ามไม่อยู่ จึงตามประกบแฉงนิดไม่ให้คลาดสายตากันเลย..!

ในตัวปราสาทมีรูปปั้นประทับบนพระที่นั่งของ พระเจ้ามินดง
กับพระนางสังจาเทวี ด้านไหนเป็นรูปปั้นของพระเจ้าอิบอกับพระนาง
ศุภยลิต มีพระแท่นสำหรับออกว่าราชการอยู่ในตำหนักหลัง ด้านข้างมี
หอสถูปเป็นบันไดเวียนขึ้นไป สามารถมองเห็นบริเวณพระราชวังทั้งหมด
ด้านหลังเป็นหมู่พระราชฐานชั้นใน มีตำหนักพระมเหสีและเจ้าจอมต่างๆ...

พระตำหนักทั้งหมดสร้างขึ้นจากไม้ทั้งสิ้น เคยเป็นที่ทำการ
ป้อมดัดเฟอรินในสมัยที่อังกฤษยึดพม่า มาถูกเผาทำลายหมดสมัย
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนั้น รัฐบาลเขาสรางขึ้นมาใหม่
จากต้นแบบที่อังกฤษทำจำลองเอาไว้ ไม่อย่างนั้นคงไม่มีให้เห็นว่า ที่มัน
สุดท้ายของราชวงศ์พม่านั้นหน้าตาเป็นอย่างไร...

ความจริงฝีมือช่างของเขาไม่เลวทีเดียวแหละ แต่ไปเห็น
พระตำหนักที่วิเศษขนาดนั้นแล้ว คิลปะไม้แกะสลักที่เฉลยจิตใจไปโดย

๔๘

ปริยาย เหมือนกับสมเด็จพระสังฆราชย่อมมีสังฆารัตติต่างจากพระบวชใหม่นั้นเอง กระนั้นก็ยังมีสิ่งที่สร้างความตื่นตัวให้จนได้ในพื้นที่ช่วงหลังที่เขาจัดเป็นพิพิธภัณฑ์...

พวกวัดยานสถานหามหรืออัสวิกาภาณูจน์ เครื่องทรงเครื่องแบบของพระราชาวงศ์ ตลอดจนอำมาตย์ราชบริพารไม่ได้ทำให้ตื่นแต่ันหรอก มาอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งกับบารมีของผู้ที่เป็นพระมหากษัตริย์กว่าจะเกิดมาเป็นได้ขนาดนี้ย่อมสร้างสมบุญกุศลมาหาศาล สิ่งของที่สมควรแต่บุญบารมีจึงจะเกิดขึ้นสนองบุญที่สร้างมาได้...

จะว่าไปแล้วพระเจ้าบรมอักษัตริย์องค์สุดท้ายของพม่า ในความรู้สึกรักของชาวพม่านั้น ก็คงเหมือนกับพระเจ้าเอกทัศในความรู้สึกของคนไทยนั้นเอง คือได้รับความเคารพจากคนทั่วไปน้อยมาก ขนาดนั้นก็ตามเมื่ออาตมาได้เห็น **เตียงที่แกะสลักจากแก้วผลึกทั้งหลัง** ก็ยังถึงกับอึ้ง และรู้สึกถึงบุญบารมีของพระองค์ขึ้นมาคราครั้น...

สมัยของพระเจ้ามินดงต่อด้วยพระเจ้าธีบอ ตกอยู่สมัยรัชกาลที่ ๓ และรัชกาลที่ ๔ ของไทย สมัยนั้นเทคโนโลยีทางการหลอมแก้วผลึกยังไม่สามารถที่จะสร้างแก้วผลึกขึ้นมาขนาดมโหฬารจนแกะเป็นเตียงทั้งหลังได้แน่นอน นอกจากวัตถุที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติด้วยบุญบารมีของคนเท่านั้น พุดง่าย ๆ ว่า บารมีไม่ถึงคงไม่ได้เป็นพระมหากษัตริย์หรอก..!

โดยเฉพาะพระเจ้าธีบอนั้น ไม่ใช่พระองค์ท่านอ่อนแอจนสู้อังกฤษไม่ได้ แต่พระองค์ท่านไม่ยอมสั่งสู้ เพราะกลัวว่าต้องฆ่าเขาดังหาก..! พระองค์ท่านรักคิดยิ่งกว่าชีวิต แม้แต่เจ้าชายกะเหรี่ยงพระราชบุตร สร้างโรงงานผลิตอาวุธ พระองค์ท่านยังรับสั่งให้เลิก

เพราะมันเป็นเครื่องมือสงครามในการฆ่า..!

กลับออกมาด้วยความรู้สึกใหม่ๆ หลากหลาย ความอหังการมั่งการแทบจะสลายสิ้น รู้สึกเหมือนเป็นกบน้อยไรรอยเท้าโคได้ออกสู่ทะเลกว้าง โลกนี้ยังกว้างใหญ่ไพศาลและมีสิ่งที่เราต้องเรียนรู้อีกมากนัก พลังกดดันที่ตามประกบอยู่คลายตัวออก ทำเอาอาตมาแทบจะเดินไม่เป็นเอาเลย มันเสียศูนย์อย่างไรพิกล..!

กลับออกมารีบไปขับซี้คืน แล้วย้อนกลับมาที่วัดหลวงพ่อดุสิตพระมหาโมนีกครั้ง ท่านนาวินมาหาซื้อพระสิวลีแกะสลักจากไม้จันทร์ให้ติดจิตร บอกว่าติดจิตรฝากเงินมา และสั่งนักสั่งหนาว่าต้องทำให้ได้ ท่านเล่นเดินต่อราคาทีละวัน สุดทางแล้วย้อนกลับมาใหม่ รอบแล้วรอบเล่า จนเจ้าของร้านใจอ่อนยอมลดราคาให้ ถ้าเป็นเมืองไทยคงถูกด่าและ..!

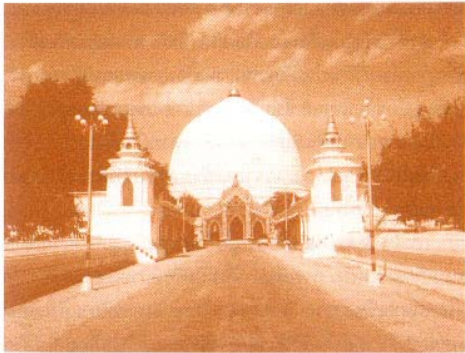
อาหารกลางวันเป็นแบบตัวใครตัวมันอีกตามเคย เสร็จแล้วเข้าไปชมพิพิธภัณฑ์ของวัด มีประวัติการสร้างหลวงพ่อดุสิตพระมหาโมนีก การอาราธนาหลวงพ่อดุสิตพระมหาโมนีกจากยะไข่มาจนถึงที่วัดนี้ และพระพุทธรูปสมัยต่างๆ ที่เก่าแก่และสวยงามเป็นพิเศษ ส่วนด้านนอกมีระฆังเก่าและกังสดาลที่ใหญ่ที่สุดในโลก รูปหล่อเทวดาและช้างเอราวัณที่**พระเจ้าบุเรงนอง**มหाराชย์ตีมาจากไทย...

กราบลาหลวงพ่อดุสิตพระมหาโมนีก หากลูกมีบุญคงได้กลับมาราบหลวงพ่อดุสิตพระมหาโมนีก...และเดิมน้ำมนต์ที่มีชัยเขียนไว้ว่า **"เดิมใจตามใจ"** กลายเป็นตามใจมัน ไม่ใช่ตามใจเรา เพราะให้มาแค่ ๓ แกลลอนตามเคย ปู่เขียวต้องวิ่งลัดเลาะไปตามทางแคบ ๆ เพื่อมุ่งไปยังเมืองอมรปุระของมณฑลสะกาย...

ภุมรินทร์ต่างกรรมมาลี

อมรปุระเป็นเมืองแฝดติดกับมณฑลเสลย์ ข้างทางมีเครื่องปั้นดินเผาองอยู่เป็นทิวแถว มีถนนสายกระถินทรงคดด้วย มาถึงปากทางเข้ามณฑลเสลย์ เป็นชุมประชุมที่มากพร้อมทางข้ามสะพานขนาดใหญ่กว่าสะพานพุทธบ้านเราเยอะ เป็นสะพานข้ามแม่น้ำอิรวดี ต้องจ่ายค่าผ่านทางที่หัวสะพาน แล้วเอาใบเสร็จไปให้เขาดตรวจที่ท้ายสะพานโน้น...

รถไฟวิ่งถนนด้านขวา รถมาวิ่งถนนด้านซ้าย ตรงกลางเป็นทางรถไฟ มีทหารตรวจตราทั้งบนสะพานและใต้สะพาน เขาห้ามถ่ายรูปและหยุดถ่ายไม่ได้ด้วย จึงไม่มีรูปมาให้ชมกัน ปู่เขียวเลี้ยงข้าวลอดใต้สะพานรถไฟที่เขาทำเหมือนประตูเมืองโบราณ ตรงไปยังพระมหาสถูปที่ตั้งเด่นอยู่กลางเมือง ขนาดใหญ่โตมโหฬารจนมองเห็นไกลเป็นสิบไมล์เลยละ..!

มหาสถูปเกามุดอ (คุณธรรม) มณฑลเสลย์

๕๑

ภุมรินทร์ต่างกรรมมาลี

พระมหาสถูปเกามุดอ (คุณธรรม) เป็นทรงโอคว่ำ มีพระประธานทั้งสี่ทิศ ด้านหน้ามีร้านขาย "ทานาคา" ซึ่งเป็นเครื่องสำอางสุดฮิตของพม่า สาวๆ ตั้งแต่ตัวเล็กตัวน้อย ไปจนถึงคุณยายคุณย่า ต่างใช้ผงแป้งที่ฝนจากท่อนไม้ทานาคาทาหน้า แก้มแก้มแก้มและทำไ้ใบหน้านุ่มเนียน รู้สึกว่าจะได้ผลเป็นที่ยอมรับ เพราะยังไม่เคยเห็นคนพม่าเป็นสิวเลย..!

ตั้งแต่อมรปุระขึ้นไปทางเหนือเป็นแหล่งไม้ทานาคา มีมากจนเขาเอามาทำไม้ตีระฆังเลยเชียว ท่านนาวินดีไปหัวเราะไป บอกว่า "พวกที่หาซื้อยากๆ คงแทบร้องไห้ ถ้าได้มาเห็นไม้ระฆังที่นี่..." ที่ร้านของเขาเอามาวางขายเป็นกองๆ ท่อนเล็กท่อนใหญ่เหมือนกับร้านขายพินก็ไม่ปาน มีเครื่องฝนเป็นหินแกะสลักรูปรางคล้ายไม้ขายควบกันไปด้วย...

เดินมาเจอยักษ์สามตนที่เฝ้าสถูปอยู่ด้านข้าง แก้มันน่ารักดีเป็นบ้า เห็นแล้วต้องยิ้มตอบทันที เป็นรอยยิ้มซื่อๆ เต๋อๆ จริงใจ...จริงใจ..! อุทิศส่วนกุศลให้แล้ว ท่านนาวินดียังติดใจ เดินไปคุยไปถึงรอยยิ้มสุดประทับใจของยักษ์ผู้น่ารัก ถ้าเจ้าที่พระราชวังมณฑลเสลย์เป็นแบบยักษ์สามตนนี้ อาตมาคงจะสบายใจขึ้นอีกเยอะ...

ย้อนกลับมาลอดใต้สะพานรถไฟขึ้นไปยังยอดเขาสะกาย ภูเขาลูกนี้ไม่มีบ้านคนเลย มีแต่วัดกับสำนักแม่ชี มองไปทางไหนก็เจอแต่ชุดสีชมพู อายุตั้งแต่ระดับยาทวดลงมาจนถึงสามขวบห้าขวบ ถ้าเมืองมณฑลเสลย์เป็นเมืองพระ สะกายก็เป็นเมืองแม่ชี แม่ชีของพม่าแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายศึกษาพระปริยัติธรรมจะนุ่งสีหมากสุก ห่มสีชมพู ฝ่ายปฏิบัติจะนุ่งห่มสีรัก(น้ำตาลแก่)...พวกเรตรงไปยัง วัดอุมินตงเส (สามสิบอุโมงค์) ที่เด่นสง่าอยู่บนยอดเขา...

๕๒

พระโขนงช่างธรรมมาลี

วัดคูมินตงเส (สามสิบลูโฆงค์) บทยอดเขาสะกาย

พระประธานวัดขุนอู เชื่อว่ามีเทวดามาถวายข้าวทุกวัน

๕๓

พระโขนงช่างธรรมมาลี

ที่มาของชื่อวัดเกิดจากการสร้างเป็นอุโมงค์เพื่อประดิษฐานพระพุทธรูป มีช่องทางเข้า ๓๐ ช่อง แต่มีพระพุทธรูปขนาดใหญ่ ๔๕ องค์ที่ปากทางขึ้นสู่วัด ชาวบ้านเอาเมล็ดกระถินมาร้อยเป็นเครื่องประดับบ้าง ทำเป็นกระเป่าถือบ้าง กระเป่าสะพายบ้าง ดูมีคุณค่าน่าใช้สอย นับเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านที่สมควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง...

วัดขุนอู (ข้าวปากหม้อ) มีพระประธานองค์ใหญ่ที่ศักดิ์สิทธิ์มาก เนื่องจากไม่ว่าใครจะมาถวายข้าวพระพุทธเจ้าแค่วันไหน ก็จะมีสำรับวางถวายไว้ก่อนเสมอ จนชาวบ้านเชื่อกันว่าเป็นฝีมือของเทวดา พระเจดีย์ของวัดห่มทองเหลืองอร่าม พื้นทั่วทั้งวัดปูกระเบื้องทั้งหมด มีตู้บริจาคหล่อจากเหล็กเป็นคางคกตัวมหึมา..!

หยุดพักจันน้ำอ้อยแล้ว ไชยუნที่พาไปชมสะพานไม้สักกูเบนท์ที่ทอดข้ามทะเลสาบตองตะมาน สะพานนี้สร้างมา ๑๔๖ ปีแล้ว ประกอบขึ้นจากเสาไม้สักขนาดใหญ่นับพัน ๆ ต้น ข้ามจากอมรปุระไปยังเกาะเจ้าคองจี ยังคงเปิดใช้การได้เป็นปกติ ข้างทะเลสาบเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ปลูกมาในสมัยสร้างสะพาน ชื่อ ต้นหนัดปาน (บุปผาเทวา) จะออกดอกเฉพาะวันสำคัญทางศาสนาเท่านั้น...

เดินข้ามสะพานไปได้ไม่ถึงครึ่ง อดมากก็หยุดพักที่ศาลากลางทาง วินิจกำลังเกลี้ยกล่อมท่านนารีในเรื่องอะไรก็ไม่รู้ อดมาไม่ได้ใส่ใจ จนเดินกลับมากขึ้นรด ท่านนารีจึงบอกว่าคุณเกลี้ยงแกอยากไปตองยี เมืองหลวงของรัฐบาล (ไทยใหญ่) ซึ่งมีสถานที่สำคัญที่นำไปหลายแห่งโดยเฉพาะวัดห้องต้ออุ พยายามตะล่อมท่านนารีมากล่อมอดมาให้ไปให้ได้ เขาจะพูดให้ไชยุนที่ยอมวิ่งฟรีให้หนึ่งวัน...อ้ายเปรต..แล้วค่าน้ำมันใครจ่ายวะ..!?

๕๔

ภรรยาเจ้าธรรมมาสน์

สะพานไม้สักอุเบหน ข้ามจากอมรปุระไปเกาะเจ้าดอจี

เลาะฝ่าหน้ำสำนักมหากันตะยง ซึ่งเป็นสำนักเรียนของพระที่มีชื่อเสียงที่สุด บรรดาบัณฑิตพระที่มีชื่อเสียงล้วนแต่ไปจากสำนักนี้แทบทั้งนั้น ท่านอังกฤษก็จับธัมมะจาริยะจากที่นี่ ตำราเรียนบาลีของพม่าร้อยละเก้าสิบมาจากสำนักนี้ มีพระไทยมาเรียนที่นี่ทุกปี เวลาของเราไม่พอเอาตมาจึงให้ผ่านไปเฉยๆ เอาไว้ควรวรหน้าค่อยว่ากันอีกที...

อาจารย์จิตพาซอกแซกไปตามทางแคบๆ ข้ามทางรถไฟมาโผล่ที่วัดบวกระยา วัดนี้มีศาลาหลังใหญ่ที่สร้างขึ้นจากไม้ทั้งหลัง แกะสลักลวดลายสวยงามมาก เคยถูกไฟไหม้หมดไปครั้งหนึ่ง แล้วเขาสร้างขึ้นมาใหม่เหมือนเดิมทุกประการ ยกเว้นเสาขนาดสองคนโอบจำนวน ๑๒๐ ต้นที่เขาปูนหล่อแทนไม้ของเดิม...

๕๕

ภรรยาเจ้าธรรมมาสน์

วัดบวกระยา เมืองอมรปุระ มีเสาขนาดสองคนโอบ ๑๒๐ ต้น

ออกจากอมรปุระกลับมาถึงทะเลย์ ย้อนมาทางเมืองเจ้าเส เดิมหน้ำมันเดือนจากปีมที่เกลือกลาดสองข้างถนน มุ่งมาจนถึงทางแยกที่วันก่อนแล้วช่วยผ่านตลอดนั้นแหละ ขากลับนี่ก็ช่วยไปทางเมืองนัดตา เราจะไปยังเมืองมิกิลาเพื่อกลับกันขณะที่ เมืองมิกิลาเป็นปากทางขึ้นสุดองยี่ที่ไอ้เจ้าเกลี้ยงมันอยากไปเป็นนักหนาใจละ...แต่อย่าหวังเลย..!

เมืองกุ่มแม มีพระสงฆ์เดินบิณฑบาตข้าวสารเป็นแถวยาวเหยียดพ้นจากตัวเมืองไปฟากก็มืดสนิท รถเมืองพม่ามันขับกลางคืนกันไม่เป็นอยู่ห่างใช้ไฟต่ำพม่าใกล้มันเปิดไฟสูงส่องหน้าสว่างจางมองทางไม่เห็นเป็นอย่างนี้ทุกคืน ไม่รู้ว่าใครสั่งใครสอนมันอย่างนี้ หน้ำมันเดือนชักออกฤทธิ์ปุ๊เขียวแกละอีกอีกๆ ให้โชขุนที่ลงไปดูอาการหลายครั้ง...

๕๖

๓๕ จิต..." เศษเงินพอมือเหลือเลยซื้อกันคนละหลอดสองหลอด เปรียบกับหลอดทำหลอดตกแฟ็กแพง ถ้าคิดถึงคุณค่าที่ใช้แล้วไม่แพงเลย...

ไปแบบเอ๊ะระเหยลอยชาย กำหนดของวันหนึ่งถึงพระบรมธาตุอินทร์แขวนแน่นอน ดั่งนั้นเขาจะแะที่ไหนก็ตามใจ ไชยuhnที่เข้าร้านขายต้นไม้ ซื้อสนแผงไป ๖ ต้น เขาเลยแถมด้วยการถวายพระมา ๒ ต้น ท่านพรคักยัมให้เจ้าโตนงไปซื้อแดงโม "เอาบักโมหน่วยบักใหญ่่นั้นมาสองหน่วย..." มันจะได้เรื่องหรือเปล่าก็ไม่รู้? ดูสิสันแล้วไม่น่าไว้ใจเลย..!

ถึงบีม้นำมันมาให้ ๑๐ แกลลอน ให้มันได้อย่างนี้ซิ ตอนอาดมาเป็นคนจ่าย มันให้ทีละ ๓ แกลลอน ๕ แกลลอน ต้องไปเสียเงินกับบีมเถื่อนแพงๆ พอท่านาวินจ่ายบักมันให้ทีละ ๑๐ แกลลอน ไร่เวรมันดวงเศรษฐีใช้ของถูกไม่ได้ชะละมัง...? "ถ้าพรงันมันให้ ๑๐ แกลลอนอีกละก็ คราวหน้าผมจะให้คุณเป็นคนจ่ายค่าน้ำมัน..!" อาดมาค้ำวาม...

เมืองแล้วเมืองเล่า ไมล์แล้วไมล์เล่า ปู่เขียวพาร่างซราควมทะยานไปอย่างซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เหมือนนักรบซราที่แก่แต่ตัว หัวใจยังมุ่งมั่นต่อหน้าที่ อากาศร้อนชื้นทุกที "ไปก็..!" เพิ่งลับหงกก็โดนโขกชะหัวปูดเป็นลูกมะนาวเลย..! "อย่าทิ้งหน้าที่ชีวิต..!" แะ..หลวงปู่ ที่ท่านาวินหลับไม่เห็นว่่า ที่ผมจะหลับมั่งละไม่ได้เขียว..!

ถ่างตาต่อไป พักบัสสะวะบั้ง หยุคตีมน้ำก้นบั้ง ในที่สุด ๑๒ ชั่วโมงผ่านไปก็มาถึงสามแยกเมืองพะยายิ ตรงไปจะเข้าตัวเมืองพะโค พวกเราเลี้ยวซ้ายกลับเส้นทางเดิมที่มาจากมะละแหม่ง ผ่านเมืองวอไปได้หนอยเดียวยอดไซเฟอร์ก็ไมไหว ท่านาวินต้องลงไปหาซื้อเครื่องตีมปะเกทใจสู้ชู ๒ นิ้วมาให้ คนอื่นถือโอกาสลงไปปิดเนือบิตตัวให้หายระบบ...

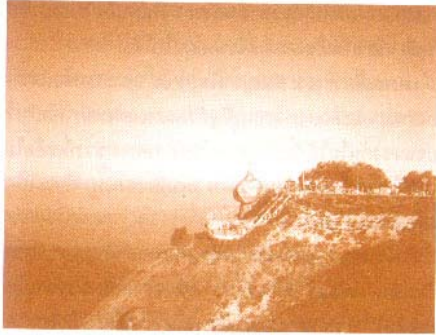
แต่ไชยuhnที่ชอบหมากมากกว่า หลายวันที่ผ่านมาเคียวหมากฝรั่งตราหนกแก้วตามอาดมากกับท่านาวิน มาวินนี้ซื้อหมากสดมาได้ เคียวไปอิมเพลงไปอย่างมีความสุข ทำท่าอย่างทีโบราณเรียกว่าปลากะระดีได้หน้าอะไรเทือกนั้น และลงกลางนามาเพื่อหลบสะพานพัง โผล่ขึ้นมาจ่ายสดงคักข้ามแม่น้ำสะโดง (ชิตต็อง แปลว่า ท้ารบ คงเป็นสมเด็จพระนเรศวรมหาราชทำสุภกรรมมา..)

เลยแม่น้ำไปไมไกลก็ค้ำพอดี แะร้านอาหารชื่อบักกะบา (มวลบุปผา) ให้โยมกินข้าวเย็น เขาจุดเทียนเพิ่มบรรยากาศชะด้วย ยายหนูตัวอ้วนกลมมาถามอาดมาว่าจะฉินน้ำอะไร..? อาดมาตอบเป็นภาษาไทยแกพังไม่ออก ทันไปบอกผู้ใหญ่ที่คงจะเป็นแม่ว่า อาดมาคงจะเป็นพวกยะไซ้ ภาษาไทยกลายเป็นภาษายะไซ้ไปชะแล้วอ๊หูอ๊อ..!

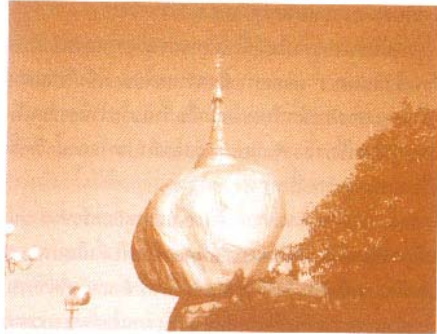
เจ้าของร้านเป็นชาวมุดงเช่นกัน จบปริญญาตรีแล้วมาทำร้านอาหาร บังเอิญได้ทำเลดีการค้าเจริญมาก ตอนนี้มีลูกมือช่วยงาน ๑๐ คน พอดี ยายหนูอ้วนนั้นก็เป็นคนงานในร้าน อาดมาตีมน้ำอัดลมหมดขวด แล้วออกไปล้างเนื้อล้างตัวที่ก๊อกน้ำหน้าร้าน มีพวกสิงห์รบรทุกแะมากินอาหารค้ำ และอาบน้ำอ้อยแล้ว ๒ - ๓ คน...

ออกจากร้านอาหารมุ่งสู่เมืองใจโท เลี้ยวซ้ายเพื่อเข้าสู่พระบรมธาตุอินทร์แขวน ตำนแรกตรงตีนเขาเก็บ ๕๐ จิต เข้าประตูซึ่งห่างไม่ถึง ๕๐ เมตร เจออีกด่านเก็บ ๒๐๐ จิต..! พวกเรามาพักที่ร้านอาหารซึ่งเขาจัดคล้ายพวก บี แอนด์ บี (Bed & Breakfast) ของเมืองนอกเขาที่นอนอนกับเขาต้องกินอาหารเข้าที่ร้านเขาด้วย...

สร้งน้ำ ชักผ้าด้วยผงซึกฟอกของละ ๒๐ จิต เตรียมที่หลับที่นอน

พระบรมธาตุอินทร์แขนง ตั้งอยู่ริมผาสูง

พระบรมธาตุอินทร์แขนง เมืองใจโท รัฐมอญ

๖๓

ไต่ยนิทศัพท์ขององค์พระบรมธาตุมาตั้งแต่เด็ก สมัยนั้นการเดินทางยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะมาถึง ยิ่งได้อ่านนิยายเรื่อง "เจ้าจันทร์ผมหอม นีราศพระธาตุอินทร์แขนง" ซึ่งเขียนโดยมาลา คำจันทร์ เข้าไปด้วย ยิ่งอยากจะมานมัสการมากขึ้น บัดนี้ความปรารถนาที่สมหวังแล้ว อาตมาสวดอธิษฐานสวดด้วยความปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง...

ทันใดนั้นเองอาตมาเห็นท่านปู่พระอินทร์มาในชุดเต็มยศ เขียวปี่เลย ปกติท่านไม่เคยมาให้เห็นในชุดนี้ กราบถามท่านว่า "ท่านปู่เอาหินก้อนนี้มาจากไหนมาจริงๆ หรือครับ...?" ท่านตอบยิ้มๆ ว่า "ปล่อยเขาเชือกมันไปอย่างนั้นเถอะลูก ตอนนี้ข้าสร้างเจดีย์บรรจุพระเกศาธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ เทวดาต้องรักษาอยู่แล้ว.."

อาตมาปิดทองและสร้างน้ำทานาคากวายเป็นพุทธบูชา แล้วเดินหามุมสำหรับถ่ายรูป อดสูสำหรับประดับประดาของเหลือฟิล์มมันสุดท้ายไว้ ๔ รูป สำหรับที่นี้โดยเฉพาะ ถ่ายครบสี่มุมหมดเกลี้ยงพอดี กราบลาองค์พระบรมธาตุแล้วเดินย้อนกลับมาทางเดิม ท่านนาวินหยุดซื้อน้ำมันว่านกับเลือดผาไปทำยา อาตมาเลยอาศัยใบบุญได้น้ำมันว่านมา ๑ ขวด...

เจอท่านกุสะละ ท่านกุมาระ โขขุนท์ วินิจ หนุ่มเจ กับเจ้าโต เดินสวนขึ้นมาตอนนี่เอง นี่กว่าจะไม่มากันซะแล้ว ลงมาถึงลานจอดรถ ท่านนาวินสั่งบะหมี่สำเร็จรูปเมตอินไทยแลนด์ใส่ไข่มาให้ฉันคนละชาม แม่ค้าเขาถามว่าอร่อยมั๊ย..? ฮ่วย..ที่เกาะพระฤๅษีฉันแต่บะหมี่พวกนี้ทุกวัน หนีมาถึงพม่ายังตามมาหลอกมาหลอนกันอีก...ตุสะหน่าย..!

พอพวกท่านกุสะละกลับลงมาฉันน้ำเรียบร้อยก็ตีตัวลง วินิจตีตัวแบกข้าวให้ท่านนาวิน ใช้เงินที่เก็บไปแล้วตีตัวเผื่อพวกเขาด้วย ก็เอ็งอยากข้า

๖๔

เองนี่หว่า...จ่ายเองแค่ขาขึ้นนับว่ายังดี ถ้าไม่รออยู่ที่นี่เองต้องจ่ายข้าง
อีกเที่ยวแล้วจะรู้ซึก..! แดดจัดขึ้นเรือนจนบรรดาฝรั่งบ่นอุไปตามๆ กัน
ลงมาถึงที่พักโดยสวัสดิภาพ...

รอพวกท่านกุสะละฉันทเพื่อช่วยจ่ายเงิน แล้วไปซื้อผลไม้กวาน
มาฉันทกันแบบคายอดตายอยาก จากนั้นทุกคนไปอาบน้ำอาบท่าแล้ว
เดินทางกลับมุดัง รถวิ่งไปไม่นานก็มีเสียงแปลกๆ ดังมาจากใต้ท้อง หยุดลง
ไปดูปรากฏว่าโช๊คขาด..! “หลวงปู่ครับ..” “ไปได้หน้า ไม่ต้องห่วง...”
ไปได้จริงๆ และ โชยุนที่ใช้เชือกผูกไว้แล้ววิ่งต่อหน้าตาเฉย..!

อากาศร้อนแถมหนึ่งห้องตั้งด้วย “ไปก..! โยโย..!” ข้าที่เดิม
พอดีเลย ของบีนิดเดียวหน้า.. “ไปก..! ไปก..!” โคนเข้าอีกสองที่ซ่อนหูดา
สว่างไว้ ยอมต่างตาเป็นเพื่อนคนขับแต่โดยดี ท่านาวินตื่นขึ้นมาเห็น
อาดมาหัวปุ่ดได้แต่มองแบบงงๆ อาดมาบอกหน้าตาว่า “วงมากลับหง
ไปโช๊คเอารถเข้าพอดีนะซี...” แกจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ตามใจ..!

ถึงเมืองตะโงง ต้องลงไปเอาลวดพันโช๊คใหม่เพราะเชือกมันขาด
คลานมาจนถึงท่าแพขนานยนต์ริมอ่าวเกาะตะมะ แม่เจ้าโวย..! รถรามัน
ทำไมมากมายอย่างนี้ คิวยาวเกือบห้ากิโลได้มั้ง..? วันนี้มันจะได้ข้าม
มัยเนี่ย..? คุณคนอื่นเขาไม่ทุกขไม่มีร้อนอะไรเลย หลายคนเอาเสื้อลงมาปู
นอนรอมันซะเลย..!

อยู่ว่างๆ เลยเดินสำรวจตลาดไปในตัว สบู่ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน
ยาสระผม ผงซักฟอก ล้วนแล้วแต่เมดอินไทยแลนด์ทั้งนั้น ที่ร้ายที่สุดคือ
เครื่องดื่มตราวัวชนกัน มีทุกร้านเลยและต้องเป็นแบบกระป๋องด้วยนะ แบบ
ขวดไม่นิยม คู่แข่งยี่ห้อซุสองนี้ว่ามีเหมือนกัน แต่ไม่ดังเท่า อาจจะเป็นเพราะ

ไม่มีแบบกระป๋องก็เป็นได้...

ผ่านไปชั่วโมงครึ่งจึงทราบว่าแพขนานยนต์ลำใหญ่เสีย ลำเล็กไป
รับงานที่ใหญ่ก็ไม่วู้? มีตำรวจร่างอ้วนมาช่วยจัดระเบียบแถวรถเสียใหม่ ให้
พวกรถบรรทุกไปรวมกันอยู่แถวหนึ่ง พวกรถเล็กไปรวมกันอยู่ด้านหนึ่ง
บอกให้ดีใจว่าถ้าแพมาแล้วจะให้รถเล็กไปก่อน เพราะจะไปได้ทีละมากกว่า
ถ้ารถบรรทุกลงไม่ก็คืนก็เต็มแพแล้ว...

สำรวจตลาดต่อ ทุกร้านมีโปสเตอร์ดาราทิ้งนั้น และมีซ้ากันอยู่
ไม่กี่คน ดาราหญิงล้วนแล้วแต่อบท่วมลำบัก ทาที่เอวบางร่างน้อยไม่ได้
ซ้าก็ขาย เครื่องดื่มมีนมามีเบียร์ตราเสือคู่แข่งกับเบียร์ตราเรือการเวก น้ำคำ
ยี่ห้อดังไม่มีทั้งคู่ เห็นว่าถูกบริษัทแม่ที่อเมริกาถอนการลงทุนกลับ เนื่องจาก
การละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลทหาร...

สี่โมงครึ่งแพเล็กแก่งักก็มาจากไหนไม่วู้? มารับทั้งรถทั้งคนที่
ตกค้างยาวเกินสิบกิโล รถใหญ่ไม่มีใครยอมเสียสละให้รถเล็ก เนื่องจากว่า
ถ้าหมดเวลาทำการตอนหกโมงเย็นแล้ว ใครจะไปจะมาต้องเช่าเหมาลำ
ซึ่งต้องจ่ายแพงกว่าปกติหลายเท่า โชยุนที่บอกว่าจะนอนฝารถเอง ให้
พวกเราข้ามไปหารถสองแถวกลับวัดไปก่อน...

กว่าจะจัดรถลงแพ กว่าจจะวิ่งข้ามอ่าวเกาะตะมะ ก็ ๑๗.๓๐ น.
ยังต้องเดินอีกเป็นไมล์เพื่อไปขึ้นรถสองแถว ทันทียวสุดท้ายพอดี มันยัด
คนเข้าไปแน่นเอียด มีของล้นหลังคา วิ่งไปหยุดเก็บของไปเพราะมันตก
อยู่เรื่อย มาถึงมุดังหุ่มครึ่ง ท่านาวินพาแฉฉันทน้ำที่บ้านญาติก่อน จากนั้น
เดินฝ่าความมืดกลับวัดเจ้าไวกัน...

ท่านอาจารย์ใหญ่จะชวนคุย แต่อาดมารีบขอตัวก่อน มันปวด

ฉันเพลที่ตื่นบวยเขี่ยทั้งที่ยังไม่ลืมโมงดี ถ้าไม่ฉันทอนนี้ก็ไม่ต้องฉันทอน เนื่องจากกลางทางไม่มีร้านอาหาร แล้วแฉะแฉะก็วิ่งรถ กับขออนุญาตออกไปด้านเจดีย์สามองค์...

เจ้าหน้าที่ทหารขอบัตรทุกคนไปลงรายละเอียด และเรียกตัวคนที่สงสัยลงไปสอบถามด้วยตนเองอีกต่างหาก ทำไมมันหลงลืมอาดมาไปใต้ชนิดเด็ดขาดก็ไม่รู้...? ได้แต่กราบขอพระคุณหลวงปู่อยู่ในใจ ท่านช่วยให้ขนาดนี้ถึงไหนถึงกันชีนา..!

ออกพันตัวเมืองข้ามทางรถไฟจนถึงบ้านแฉะลิ้งทางฝุ่นควบกันไปชนิดฝุ่นตลบขาวเป็นกิโล ถูกทหารเรียกหยุดเพื่อจ่ายเงินเป็นระยะไป บางด่านก็พูดกันง่าย บางด่านก็พูดไม่รู้เรื่อง ให้อพวกลูกทหารมันกร่างจริงๆ ยอมจ่ายแล้วยังโยกโย้อเพิ่มอยู่เรื่อย...

ผ่านด่านเขตตะกุน เต็งเฒ่า ดองขุน อะเน็งกวัน ไปแบบทุลักทุเลด่านกะเหรี่ยงพูดกันง่ายเพราะเขาต้องรีบไป แต่ด่านพม่ามาดมันเยอะซัดกตามจนนายวินหัวเสีย ขับไปดำพอสล่อมมันไปตลอดทาง ข้าถูกรถอื่นแซงหน้าพาฝุ่นมาเพิ่มให้ด้วย..!

เจอทหารพม่าทั้งกองร้อยออกลาดตระเวนตรวจเส้นทาง เรียกให้หยุด ถามว่าเห็นทหารกะเหรี่ยงบ้างมั๊ย..? รถทุกคันพร้อมใจกันบอกว่าไม่เห็น ไม่มีใครอยากเอามือไปชุกหีบ ถ้าทหารกะเหรี่ยงรู้เข้าก็หมดทางทำกิน บางทีจะสิ้นชีวิตเองง่าย ๆ..!

ผ่านบ้านร้างอาปะลงไปที่เจดีย์เตี้ย ทหารกะเหรี่ยงกักด่านรถติดยาวร่วม ๒๐ คัน เรียกทุกคนลงไปอบรมว่า จะต้องพูดอย่างไรเวลาทหารพม่าถาม และที่แน่ ๆ คือจ่ายมาซะดี ๆ ค่ะละ ๗,๐๐๐ จี๊ด เล่นเอาซิด

ไปตาม ๆ กัน..!

อาดมานั่งอยู่กับรถขณะที่ทั้งพระและพระวราสเขาลงไปกันหมด มีทหารนายหนึ่งสงสัยเดินมาถาม อาดมาตอบเป็นภาษาไทยว่า "พูดก็ไม่ได้ ฟังกี่ไม่ออก แล้วเอ็งจะให้ข้าลงไปทำสิ้น..อะไรวะ..?" คาดว่า จะตอบถูกใจมันมาก เห็นมันหัวเราะชอบใจใหญ่..!

อ่องโมเดินเหินแฉะพลักเข้ามา ทำท่าจะขาดใจตายซะให้ได้ที่เห็นอาดมาพูดกับทหารกะเหรี่ยง มันกลัวทหารจับข้อหาพาพระต่างตัวเข้าเมือง อาดมาแกล้งทำเป็นไม่เห็น เอาผลไม้กวานที่ซื้อจากพระบรมธาตุอินทร์แขวนกล่องใหญ่มอบให้พวกทหาร เขาชอบใจกันมาก เพราะอยู่ป่าไม้เจอบางหวานมาเป็นปี ๆ แล้ว รุมกินชนิดหัวเกยกันเลย..!

เห็นอาดมาคุยกับทหารถูกคองทั้งที่พูดคนละภาษา กัน พอเขาสอบถามถึงข่าวสาร ๑๕ กระสอบบนรถ อ่องโมหัวโอบอกว่าเป็นของอาดมา ทหารเขาโบกมือให้ออกรถไปก่อนคันอื่นได้เลย สบายไปอีกหนไม่มันถูกเอาลงเป็นเสบียงพวกมันไม่น้อยกว่าครึ่งแน่นอน...

ผ่านด่านมอญมาขึ้นเขาสูงลิบลัว ลงมาถึงช่องโส่ง ลูบน้ำลุยช่วยผ่านบ้านเจอปูลู บ้านจงกวย บ้านยวาทิด เจอด่านสุดท้ายก็ผ่านตลอดมาแจ้งคิวที่ขนส่งแล้วอ่องโมไปส่งอาดมาที่วัดตองไว จ่ายค่ารถไป ๓,๐๐๐ จี๊ด "ถ้ากะเหรี่ยงมันไม่เก็บมาก ผมจะให้อาจารย์ขึ้นฟรีด้วยซ้ำไป..!"

ทุกคนแปลกใจที่เห็นอาดมากลับมาเร็ว ลูกแมวได้รับจดหมายจากทางบ้าน นั่งอ่านไปยิ้มไป อาดมาขอตัวไปโทรศัพท์เพื่อเรียกทิดจิตรมารับ ปรากฏว่าทั้งโทรศัพท์บ้านทั้งโทรศัพท์มือถือเรียกเท่าไรก็ไม่มีการรับ... "ฝีมือหลวงปู่หรือครับ..?" "เออ..!"

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

กลับมาสร่งน้ำ ซักผ้า บอกกับลูกแม่ว่าพรุ่งนี้จะกลับเมืองไทยแล้ว ไม่สามารถที่จะพาไปด้วยได้ เพราะไปรถเมล์ด่านเมืองไทยตรวจเข้มงวดมาก ยายหนูทำหน้าที่สวด อาตมาต้องเบนเรื่องด้วยการทบทวนความรู้ภาษาไทยให้ จนสามทุ่มจึงเข้านอน...

๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑

๒๕ มกราคม ๒๕๔๑

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

บันทึกเพิ่มเติม :-

๑. จนป่านี้อาตมายังไม่มีเวลาไปเมืองลับแลเลย..!
๒. อาตมาช่วยสร้างวัดหนองบัวจนเสร็จสมบูรณ์หมดเงินไป ๘ ล้านบาท (เงินไทย) ถ้าคิดเป็นเงินพม่าวันนี้ประมาณ ๔๐ ล้านจัต..!
๓. ท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสนะไปเยี่ยมอาตมาถึงเกาะพระฤๅษี ท่านชอบใจสถานที่มาก บอกว่าถ้าเป็นท่านจะยึดเป็นที่ตายเลย..!
๔. พระนอน ๕๐๐ ศอก ของวัดป่าวินเส่งสร้างเสร็จแล้วสวยงามมาก
๕. ครูบาญาณ (U Yarna) ท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสนะ (U Dhamma Tena) ท่านอาจารย์ปัญญาสามิ (U Panyar Tami) โชยุนท์ (Soe Nyunt) กับ อ่องโม (Oung Moe) ยังมีบทบาทในตอนต่อไป

๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๗๑